

รายงานการประชุมสภาาร่างรัฐธรรมนูญ (ทำหน้าที่ร่างรัฐธรรมนูญ)

๕๔
ครั้งที่ ๕๖

วันพฤหัสบดี ๑๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๐๕
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๕๐ นาฬิกา

ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ :

อันสมาชิกมาร่วมการประชุม ๑๑๔
คน ครบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าจะได้
ดำเนินการประชุมทำหน้าที่ร่างรัฐธรร-
มนูญต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธาน
แจ้งต่อที่ประชุม สำหรับวันเช้าพเจ้า
ขอแจ้งให้ทราบด้วยความสลดใจว่า นาย
บุญย ธรรมบุตร สมาชิกสภาาร่างรัฐ-
ธรรมนูญได้ถึงแก่กรรม เมื่อวันที่ ๒
กรกฎาคม ศกนี้ ด้วยโรคมะเร็งในตับ
เพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้ล่วงลับ ไปแล้ว
ขอเชิญชวน ท่าน สมาชิก โปรดยืนขึ้น
แสดงความไว้อาลัยเป็นเวลา ๑ นาที
(สมาชิกและผู้ที่อยู่ในที่ประชุม ได้
ยืนแสดงความไว้อาลัยเป็นเวลา ๑
นาที)

ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ :

ระเบียบวาระที่ ๒ ผู้ตัดข้อให้สภา
าร่างรัฐธรรมนูญพิจารณาทบทวนมติเรื่อง
ที่ได้เคยพิจารณาและลงมติไว้แล้ว เพื่อลง
มติใหม่ ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาร่าง
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยเสนอ
ค้างการพิจารณาจากคราวประชุม ครั้ง
ก่อน ขอเชิญคณะกรรมการพิจารณา
ร่างรัฐธรรมนูญเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ :

๒. มติ ๑๑.๑๒.๑ สิทธิเสนอร่างพระ-
ราชบัญญัติของสมาชิกวุฒิสภาเฉพาะสมา-
ชิกแห่งสภา ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่
ราษฎรเลือกตั้ง

ในข้อนี้ คณะกรรมการ เห็นว่า
สมาชิกแห่งสภาที่ประกอบด้วยสมาชิกที่

LIRT

พระมหากษัตริย์ทรงตั้ง ความมีสิทธิเสนอ
ร่างพระราชบัญญัติได้ด้วย ปล่อยให้ขอ
เชิญอภิปรายได้

พลตำรวจโท บรรลือ เรือง-
ตระกูล : ในการประชุมสภาทำหน้าที่
ร่างรัฐธรรมนูญเมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๓๐
มิถุนายน ศกนี้ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
ได้กล่าวว่าขณะนี้อยู่ที่บ้านของเรากำลังมี
เหตุการณ์ ถ้าเราไม่มีกฎหมายที่เหมาะสม-
สมควรคุ้มครองออกกฎหมาย ก็จะเป็นการ
ปล่อยปละละเลย ควรจะมีบัญญัติไว้ใน
บทเฉพาะกาลให้สมาชิกที่พระมหากษัตริย์
ทรงตั้งเสนอร่างพระราชบัญญัติได้ เหตุ
การณ์ที่ท่านสมาชิกกล่าวถึงนั้นคงจะเป็นเหตุ
ร้ายที่กำลังบ่อน ทำลาย ประเทศชาติ อยู่
ทางจังหวัดชายแดน คือจังหวัดอุตรธานี
จังหวัดนครพนม จังหวัดสกลนคร และ
จังหวัดอื่น ๆ ของภาคอีสานและภาคใต้
ซึ่งรัฐบาลกำลังปราบปราม อยู่ในขณะนี้
ปรากฏว่าผู้ก่อการร้าย ไต่ยงเจ้า พนักงาน
ตำรวจบนสถานี วางระเบิดตลาดในย่าน
ชุมนุมชนของจังหวัดอุตรธานี ลอบยิง
ทหารและตำรวจเสียชีวิตขณะที่ปฏิบัติการ
ตามหน้าที่ เหตุการณ์ร้ายแรงเหล่านี้ไม่
เคยมีมาแต่กาลก่อน ท่านนายกรัฐมนตรี
ได้ชี้แจงต่อผู้สื่อข่าว หนังสือพิมพ์ว่าเป็น

การกระทำของคอมมิวนิสต์เพื่อยึดครอง
ประเทศไทยด้วยการแทรกซึมและบ่อน
ทำลายความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร กระ-
ผมเข้าใจว่ารัฐบาลคงจะต้องใช้ระยะเวลา
อีกนานจนกว่าจะให้ดินแดนส่วนนั้นกลับ
สู่สภาพปกติ ตั้งที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
ทุกท่านก็ได้ทราบการเคลื่อนไหวทางชาย
แดนอยู่แล้วนั้น กระผมขอประทานกราบ-
เรียนว่าสภาร่างรัฐธรรมนูญกับรัฐบาลก็
ได้คำนึงถึงเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ อยู่ก่อน
แล้ว จึงได้กำหนดกฎหมายในการ ออก
กฎหมายไว้ดังต่อไปนี้

๑. ร่างพระราชบัญญัติ นั้น ก็ให้
คณะรัฐมนตรีหรือสมาชิกสภาผู้แทนเสนอ
ได้
๒. ในเหตุการณ์ฉุกเฉินรีบด่วน
เพื่อรักษาไว้ซึ่งความปลอดภัยสาธารณะ
และจะเรียกประชุมรัฐสภาไม่ได้ทันทีทั้งที่
หรือกรณีดังกล่าวนี้ได้เกิดขึ้นในระหว่าง
สภาอุกยุบ พระมหากษัตริย์ทรงตราพระ-
ราชกำหนดให้ ใช้บังคับดังเช่นพระราช-
บัญญัติก็ได้
๓. ในยามที่มีสถานะสงครามหรือ
ในภาวะคับขันถึงขนาดอันอาจเป็นภัยต่อ
ความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร และการ
ใช้อำนาจนิติบัญญัติทางรัฐสภาตามปกติ

ยอมขัดข้องหรือไม่เหมาะสมกับสถานการณ์
รัฐสภาอาจมีมติให้พระมหากษัตริย์ทรงใช้
อำนาจนิติบัญญัติ ทาง คณะรัฐมนตรี โดย
ประกาศพระบรมราชโองการให้ใช้บังคับ
ดังเช่นพระราชบัญญัติก็ได้ และ

๔. หากสถานการณ์ สงคราม หรือ
ภาวะคับขันเกิดขึ้น ในระหว่างสภาผู้แทน
ราษฎร หรือไม่สามารถจะเรียกประชุมรัฐ-
สภาได้ทันทีที่ พระมหากษัตริย์ทรงใช้
อำนาจนิติบัญญัติ ทาง คณะรัฐมนตรี โดย
ประกาศพระบรมราชโองการให้ใช้บังคับ
ดังเช่นพระราชบัญญัติ

ท่านประธานสภาที่เคารพ ตามที่
กระผมได้ขอประทานกราบเรียนมานี้ จะ
เห็นได้ว่าสภาร่างรัฐธรรมนูญได้มีมติกำ-
หนดมาตรการควบคุมวิธีการออกกฎหมาย
ไว้เพื่อความเหมาะสมแก่สถานการณ์อัน
เกิดขึ้นแก่ราชอาณาจักรไทยหลายประ-
การอยู่แล้ว ฉะนั้นกระผมจึงมีความเห็น
ว่า สมาชิกสภาที่พระมหากษัตริย์ทรงตั้ง
จะไม่มีความจำเป็นนักที่จะต้องบัญญัติ
ไว้ในรัฐธรรมนูญให้เสนอร่างพระราช-
บัญญัติได้อีก ตามมติเดิมของสภาร่างรัฐ-
ธรรมนูญนั้นเป็นการเหมาะสมแก่การปก-
ป้องระบอบรัฐสภาอันประกอบด้วยวุฒิ-
สภาและสภาผู้แทน แต่ถ้าว้จะบัญญัติไว้ใน

รัฐธรรมนูญให้สมาชิกสภาที่พระมหา-
กษัตริย์ทรงตั้งเสนอร่างพระราชบัญญัติ
ได้ผลในทางปฏิบัติในรัฐสภาไม่ว่าจะกำ-
หนดไว้ในรัฐธรรมนูญด้วยประการใด ๆ
ก็ตาม ก็ย่อมจะทำให้เกิดแตกแยกความ
สามัคคีกัน ในระหว่าง สมาชิกของสภาผู้-
สององค์ที่ทำงานสมาชิกผู้เกี่ยวข้องกันหนึ่งได้
กล่าวว่าเป็นการยากที่จะหาความเป็น
กลางจากสมาชิกสภาที่พระมหากษัตริย์
ทรงตั้ง เพราะรัฐบาลเป็นผู้เสนอรายชื่อ
ต่อพระมหากษัตริย์ ความโน้มเอียงใน
ทางการเมืองก็ย่อม จะ ไป อยู่กับ รัฐบาล
กระผมเห็นว่าเป็นต้นเหตุสำคัญที่สภาร่าง-
รัฐธรรมนูญน่าจะตั้ง รมัตระวาง ไว้เป็น
พิเศษ มิฉะนั้นแล้วการ ต่อสู้ในทางการ-
เมืองนั้นอาจจะรุนแรงถึงขั้นแตกหักระ-
หว่างสภาผู้แทนกับรัฐบาล และในที่สุด
การบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาลก็
อาจจะขัดข้อง และสมาชิกสภาที่พระมหา-
กษัตริย์ทรงตั้งก็ไม่อาจที่จะเป็น คนกลาง
ได้ อย่างไรก็ตามกระผมจึงเห็นว่า แม้แต่
จะได้มีระบบพรรคการเมืองเกิดขึ้น ตามที่
เราจะได้มีบัญญัติไว้ดังนั้นก็ตาม แต่ว่า
สมาชิกใน พรรคการเมืองนั้นก็ อาจ จะ มี
ความเห็นและความคิดในทางตรงกันข้าม
คือว่าอาจจะลา ออกจาก พรรคที่สังกัดอยู่

แล้วก็ไปสังกัดอยู่กับพรรคใหม่ เมื่อเหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นในรัฐสภาแล้ว กระทบผมเกรงว่าระบบการซื้อเสียงที่เคยประสบกันมานั้นก็จะบังเกิดขึ้นอีก จริงอยู่ในประเทศอังกฤษนั้นสมาชิกสภา เขาอาจจะเปลี่ยนแปลง พรรคที่ตนสังกัดอยู่นั้นได้ แต่ว่าจำจะต้องกระทำโดยเปิดเผยและก็จะต้องให้ทราบโดยทั่วกันทันที กระทบผมเข้าใจว่าระบบการซื้อเสียงในประเทศอังกฤษนั้นเขาคงจะไม่มี และความยุ่งยากทั้งหลายเหล่านี้เขาก็จะไม่เกิดขึ้น เราไม่ทราบว่าพระราชบัญญัติพรรคการเมืองของเรานั้นได้กำหนดไว้จะให้สมาชิกพรรค แต่ถ้าหากว่ามีหลายพรรค ความยุ่งยากก็อาจจะมากขึ้น การลงมติของสมาชิกซึ่งสังกัดอยู่ในกลุ่มการเมืองในรัฐสภาก็อาจจะกลับไปกลับมา คือในกรณีหนึ่งอาจจะลงมติให้กับอีกฝ่ายหนึ่ง และในอีกกรณีหนึ่งก็อาจจะไปลงมติให้กับอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นทางตรงกันข้าม เพราะฉะนั้นการควบคุมระบบเสียงของสมาชิกในรัฐสภานั้นก็จะเป็นอย่างนั้นทำได้ด้วยความยุ่งยาก ฉะนั้นผมจึงเห็นว่าเราควรพิจารณากันเสียให้รอบคอบ เมื่อมีพรรคการเมืองแล้วอะไรๆ เราจะไปมอบให้พรรคการเมืองเป็นผู้ดำเนินการนั้นอาจจะเป็นการไม่ถูกต้องนัก

และกระทบผมก็มีความเห็นว่า ระบบพรรคการเมืองนั้นอาจจะก่อความวุ่นวายขึ้นในรัฐสภาหรือในการเลือกตั้งก็ได้ โดยเหตุนี้กระทบผมจึงเห็นว่า ถึงหากว่าเราจะมีกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งหรือกฎหมายว่าด้วยพรรคการเมือง ควบคุม อยู่ แล้วก็ก็ตาม แต่ว่าก็คงจะหนีการถือพรรคถือพวกกันไปไม่พ้น เพราะในรัฐสภาก็จะต้องมีพรรคการเมืองฝ่ายรัฐบาล พรรคการเมืองฝ่ายค้าน และพรรคการเมืองฝ่ายที่เป็นกลาง อันที่จริงการปกครองโดยรัฐสภานั้น ไม่ว่าจะขึ้นประธานาธิบดีหรือพระมหากษัตริย์เป็นประมุขแห่งรัฐก็ตาม โดยปกติก็ย่อมจะมีอิทธิพลอยู่ในวงการเมืองบ้างไม่มากก็น้อย เพราะเหตุว่าตำแหน่งดังกล่าวนี้เป็นที่เคารพนับถือและเป็นที่ไว้วางใจของราษฎรโดยทั่วไป การบริหารราชการแผ่นดิน ในบางอย่างถ้าหากว่าจะดำเนินนโยบายทางการเมือง ฝ่ายเดียวย่อมจะไม่สำเร็จ ลุล่วงไปได้ อิทธิพลส่วนตัวของประมุขแห่งรัฐก็ย่อมจะช่วยเหลือให้ความคิดเห็นแก่คณะรัฐมนตรีได้ เพราะได้เห็นกิจการบ้านเมืองมามาก ฉะนั้น ในการที่พระมหากษัตริย์ทรงตั้งสมาชิกสภาให้มีหน้าที่ช่วยเหลือกิจการของบ้านเมืองนั้น ย่อมจะให้คำปรึกษา

LIRT

และให้คำหารือกับรัฐบาล และในที่สุดกับ สมาชิกสภาผู้แทน ได้ตาม สมควรแก่กรณีหาใช้ว่าจะเป็นผู้ว่ารัฐบาลเท่านั้น ไม่กระผมจึงได้มีความเห็นคัดค้านและไม่เห็นชอบด้วยที่จะให้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ให้สมาชิกที่พระมหากษัตริย์ทรงตั้งเสนอร่างพระราชบัญญัติได้โดยเหตุที่ว่า การแพ้หรือชนะในสภาผู้แทนนั้นย่อมถือมีมติส่วนใหญ่ของสมาชิกสภาผู้แทน ในการที่เสนอร่างพระราชบัญญัติไปเช่นนั้น ถ้าหากว่าสมาชิกสภาผู้แทนไม่เห็นด้วยร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้นก็จะตกไป โดยเหตุนี้เองกระผมจึงเห็นว่าถ้าจะบัญญัติไว้ตามเดิม ก็ตามที่สภาร่างรัฐธรรมนูญได้มีมติไว้แล้ว ก็จะเป็นการสมควรที่อยู่แล้ว ไม่ควรจะมีการแก้ไขเป็นอย่างอื่นอีก

พลอากาศเอก หาริน หงสกุล (กรรมาธิการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญ) :
 ในปัญหาเรื่องที่ว่าสมาชิกวุฒิสภาควร จะเสนอร่างพระราชบัญญัติ หรือเสนอร่างกฎหมายได้หรือไม่นั้น เราได้พูดคุยกันมา มากมายแล้วจนกระทั่งสมควรจะลงมติได้ แล้ว กระผมก็ได้สรุปความเห็นที่ ได้ฟังทั้งสองฝ่าย รู้สึกว่าแต่ละฝ่ายก็มี ความเห็นที่เห็นเหตุผลน่าฟังแต่ก็ยังไม่สามารถ

จะลงข้างความเห็นของคณะกรรมการธิการ ส่วนมากได้ ปัญหาที่ว่ามีบางท่านยกขึ้นมาพูดว่าการออกกฎหมายเป็นการ บังคับประชาชน เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องให้เสนอได้แก่ผู้แทนที่ประชาชนเลือกขึ้นมาเท่านั้น กระผมเห็นว่ายังไม่เห็นเหตุผลสมควร อย่าลืมนึกว่าการออกกฎหมายนั้น ไม่ได้เป็นการบังคับประชาชนเสมอไป เจตนารมณ์ของกฎหมาย ไม่ใช่ จะ บังคับ กัดประชาชน แต่ว่ากฎหมายออกมา เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง ถึงแม้ว่าจะมีการบังคับประชาชน ส่วนน้อย แต่ก็เพื่อผลของประชาชน ส่วนใหญ่ นี่เป็นเจตนารมณ์ของกฎหมาย ที่วุฒิสมาชิกนั้นนอกจากจะเป็น ผู้ที่มีคุณวุฒิ วิทยุสูงแล้ว ก็ยังถือตัวว่า เป็นผู้แทนของปวงชนชาวไทยด้วยกัน ไม่มีบทบัญญัติบทไหน ห้ามไว้ว่า ไม่ให้วุฒิสภาหรือวุฒิสมาชิกเป็นผู้แทนของปวงชนชาวไทย ก็ในการเช่นนี้เหตุใดแล้ววุฒิสมาชิกซึ่งสูงด้วยคุณวุฒิ สูงด้วย วิทยุแล้วก็ถือตัวว่าเป็นผู้แทนประชาชน จะออกกฎหมายบังคับประชาชนโดยไม่มีเหตุผล อันยอมเป็นไปไม่ได้ ที่น หลายท่านที่ได้ให้ความเห็น ใน สภา นั้น

ข้อรังเกียจว่า วุฒิสมาชิกเป็นสมาชิกสภาที่ได้รับกาแต่งตั้ง ไม่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชน กระผมเห็นว่าข้อรังเกียจอันตรงกันข้ามทำไม ผู้ที่จะเป็นวุฒิสมาชิกได้คือผู้ที่รัฐบาลกับพระมหากษัตริย์เห็นพ้องกันแล้วว่าสมควรจะแต่งตั้งเป็นวุฒิสมาชิก ก็ทำไมเล่าผู้ซึ่งรัฐบาลกับพระมหากษัตริย์ร่วมกันแต่งตั้งนี้ จะสู้ผู้แทนซึ่งเลือกขึ้นมาโดยเฉกาสเปกตรัมหลาย เช่นเฉก่าเหมือน เฉก่าหนูอะไรอย่างนี้ไม่ได้ทีเดียวหรือ เราไม่ควรจะดูถูกวุฒิสมาชิกถึงเพียงนั้น ทั้งนี้ขอให้พวกเราพากันคิดว่าในขณะนั้นบ้านเมืองมีภาวะเป็นอย่างไร เราควรจะคิดถึงว่าภาวะของบ้านเมืองในขณะนี้มากกว่าที่จะคำนึงถึงทฤษฎีประชาธิปไตยอันพอฝันว่า เราจะต้องเป็นประชาธิปไตยแบบไหนประชาธิปไตยแบบนี้โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของบ้านเมือง การอภิปรายในสภานี้ผิดกับการโต้วาที การโต้วาทีซึ่งแม้จะเป็นหัวข้อที่ไม่ได้ความต่าง ๆ เป็นต้นว่า คนหัวล้านดีกว่าคนมีหนวด หรือว่า มีเมียแหม่มดีกว่ามีเมียเจ๊ก อะไรเหล่านั้น นั้นเราเอาชนะกันด้วยการเราไม่จำเป็น จะต้องคำนึงถึง

เหตุผลที่ถูกต้อง เราค้นหุ้ไปใหญ่ที่ประชาชนต้องให้ แต่ว่าในสภาของชาตินี้เราเดียวกันด้วยเหตุผล การเลือกเหตุผลที่ดีทั้งสามเอาไปเป็นประโยชน์ของบ้านเมืองแล้วก็ให้ถูกตามกาลเทศะด้วย มีท่านสมาชิกหลายท่านที่อภิปรายไปในทำนองตามก๊ออเมริกัน คือชอบอ้างคำของ นักการเมืองอเมริกันที่ว่า รัฐบาลต้องเป็นของประชาชน เพื่อประชาชนและโดยประชาชน กระผมเห็นว่าอันนี้เหมาะสำหรับอเมริกา ไม่เหมาะสำหรับเมืองไทย แม้แต่ในประเทศอังกฤษเอง ซึ่งเป็นแม่บทประชาธิปไตย วินสตัน เชอร์ชิล เองก็เคยพูดว่า "Government of the people, Government for the people or right but not by the people" ถ้า "Government by the people" ละก็จะไปไม่รอดสำหรับเวลาที่บ้านเมืองมีความคับขัน ถ้าพูดกันถึงว่าวุฒิสภาเป็นสภาที่มีหน้าที่ที่ยังก็ไม่แน่ว่าจะต้องยับยั้งตะบะตะปไปทุกอย่าง วุฒิสภาก็คงจะยับยั้งกฎหมายที่จะออกมาบิ่บคนราษฎรเป็นเค็ดรอันของประชาชน หรือว่าจะเป็นภัยต่อบ้านเมืองเท่านั้นเอง ถ้ากฎหมาย

จะเถียงกันเอาชนะกันว่า ถ้าเผื่อว่าต่าง-
ประเทศเขาไม่ทำกันละก็ ทำไมเราจะมา
ทำครั้นอ้างว่าต่างประเทศเขาทำกันเหมือน
กันก็บอกว่าเราไม่จำเป็น จะต้องตามต่าง
ประเทศอย่างนั้นก็เป็นการจะเอาชนะกันด้วย
การมากกว่าด้วยเหตุผล อีกประการหนึ่ง
กระผมใคร่จะขอกราบเรียนต่อสภานว่าเรา
จะเชื่อไม่ได้หรือว่าคิดไม่ได้ว่า เสียง ของ
สมาชิกสภาผู้แทนเป็นเสียงของประชาชน
เสมอไป เพราะว่าในอดีตเราเห็นอยู่
แล้วว่า ประชาชนส่วนมากในเมืองไทย
นี้ไม่ต้องการเลยที่จะกินข้าวสารปนทราย
ไม่ต้องการเลยที่จะให้ผู้แทนของเขาเข้า
มาเอาจอบเอาเสียมแบ่งกันกิน แต่ว่าผู้
แทนบางท่านก็ทำไปอย่างนั้นแสดงว่าไม่
ได้ทำตามมติของประชาชนที่เลือกขึ้นมา
เลย เพราะฉะนั้นเราถือไม่ได้ว่าเสียงของ
ผู้แทนท่านที่เป็นเสียงของมหาชน เสียง
ของประชาชนชาวไทย ยิ่งไปกว่านั้นขอ
ให้คำนึงถึงสถิติของ การ เลือกตั้งที่มา
แล้วหลายครั้ง จะเห็นได้ว่าจำนวนผู้ที่มา
ออกเสียงเลือกตั้งนั้น เฉลยแล้วมีจำนวน
ประมาณ ๓๐ เปอร์เซ็นต์เศษของจำนวน
ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเท่านั้นเอง ในบางครั้ง
มีผู้มาเลือกตั้งเพียง ๒๖ เปอร์เซ็นต์

สถิติในกระทรวงมหาดไทยมีอยู่ซึ่งจะขอ
ได้ตลอดเวลา แม้แต่ในการเลือกตั้งที่
เรียกกันว่า การเลือกตั้งที่ไม่เรียบร้อย ที่มี
ผู้มาลงคะแนนมากเหลือเกิน ก็ว่ามีมาลง
หน่วยแล้วไปลงหน่วยโน้นอีก ลงแล้ว
ลงอีก เวียนเวียนกันเข้ามา หรือว่าชุด
คนตายแล้วขึ้นมาลงคะแนน ก็ยังมีผู้มา
ออกเสียงเลือกตั้งเพียง ๕๐ เปอร์เซ็นต์
เศษของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งเท่านั้น
เอง ไม่มีผู้สนใจมากไปกว่านั้น ถ้าเผื่อ
ว่าเอาไปเทียบกับจำนวนพลเมือง แล้วก็
จะเห็นว่าจำนวนที่มาเลือกตั้งน้อยน้อยใหญ่
กันบางท่านก็บอกว่าผู้ที่ไม่มีสิทธิออกเสียง
เลือกตั้งนั้น ส่วนมากก็เป็นเด็กไม่มีความ
คิดความอ่านอย่างไร แต่กระผมขอกราบ-
เรียนว่าผู้ที่ยังไม่มีสิทธิเลือกตั้ง เพราะ
อายยังไม่ถึงนั้น ส่วนมากเป็นปัญญาชน
คือเป็นวัยรุ่นที่กำลังศึกษา อยู่ในมหา-
วิทยาลัย กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนชั้น
สูง ถ้าพวกนี้ได้เข้ามามีส่วนร่วมเสียง เขา
จะไหวตประการใด นั่นก็จะเป็นข้อที่น่าดู
อยู่เหมือนกัน ทันทว่ามาเลือกกันน้อย
แล้วประมาณ ๒๖ เปอร์เซ็นต์ หรือ
ประมาณ ๓๐ เปอร์เซ็นต์ของผู้มีสิทธิ
เลือกตั้งนั้น ถ้าเรามาดูในจำนวนนั้นแล้ว

มาหาคุณว่ามีปัญหาชน รวม อยู่สักเท่าไร
 เราจะยิ่งตกใจยิ่งขึ้น เพราะบรรดาผู้ที่
 มาออกเสียงเลือกตั้งเท่าที่เราเห็นกัน มาที่
 แล้ว ๆ มา มาเพราะถูกนักเลงโตบังคับ
 ให้มาบ้าง มาเพราะได้รับการจ้างวานบ้าง
 ได้รับการเลี้ยงเหล้ายาปลาบ้าง หรือ
 ว่าจะมาเอารองเท้าอีกข้างหนึ่งบ้าง เพราะ
 ว่าครูฉ่ำแจกไว้ข้างเดียวกับคนเลือกตั้ง ถ้า
 มาแล้วเลือกครูฉ่ำ ครูฉ่ำก็ไม่ให้อีกข้าง
 หนึ่ง อย่างนี้เป็นต้น อันนี้แหละเป็น
 อันตรายของประชาธิปไตยที่เราว่า จะให้
 ภาณุมาศผู้แทนเสียจนกระทั่งสิ้นหลาม และ
 ปรากฏว่าผู้สมาชิกค่าเงินไป เราจึงยอม
 ยอมรับไม่ได้ว่าสมาชิกสภาผู้แทน นั้นเป็น
 ภัยของประชาชนเสมอไป เมื่อเป็น
 ภัยแล้ว ธรรมดาที่เห็นว่าการที่
 ภาณุมาศทรงเกียรติได้ลงมติ ให้เรามีวุฒิ
 ภาณุมาศอีกสภาหนึ่งเพื่อประทับประคอง
 ให้ออกไปในทางที่ถูก ก็เป็นการสมควร
 ธรรมดาแล้วที่เราจะ ประ คับ ประ คอง ด้วย
 ธรรมดาอย่างเดียวกัน โดยไม่มีการแนะนำ
 ประโยชน์อะไร ประชาธิปไตยจะไป
 ที่หมายได้อย่างไร เปรียบเสมือนว่า
 อยู่กันนั้น เรามีหน้าที่เป็นพลเสียงตก

คนหนึ่ง เราบอกว่าให้เด็กไปศาลเจ้า
 พ่อหลักเมือง พอออกไปจากนั้นเห็น
 ช่างที่เขาดินเขา แกกเดียวเข้าไปดูข้าง
 เราก็บอกว่าอย่า เมื่อเราขยับว่าอย่า
 แกกก็เดินออกมา เลยไปหน่อยหนึ่ง เห็น
 สนามม้าเข้า แกกก็เลยไปดูที่สนามม้า เรา
 ก็ไม่บอกแกว่าไปหลักเมืองจะไปทางไหน
 เราก็บอกว่าอย่า แกกหันกลับเข้ามาอีก
 พอเดินต่อมาหน่อย แกกก็หันหน้าไปทาง
 สะพานแดง เราก็บอกว่าอย่าไปอีกนั้น
 หละในทางนั้น แต่เราไม่ได้บอกว่
 ทางที่ถูกไปทางไหน นี่มันโง่ก็ตี ใน
 การที่มีวุฒิสภาคอยประทับประคอง คอย
 ช้างสูงสภาผู้แทนก็เช่นเดียวกัน เราจะไป
 ขยับอย่างเดียวกันแล้วก็ไม่บอกทางที่ถูก
 ที่ควร ไม่แนะนำอย่างนั้นจะมีประโยชน์
 อะไร เพราะฉะนั้นธรรมดาจึงได้เห็นว่
 เท่าที่คณะ กรรมการ ส่วนมาก มีความ
 เห็นว่า ควรจะให้สมาชิกวุฒิสภา ซึ่งสูง
 ทุ่งวุฒิสภา สูงทุ่งคุณวุฒิสภา มีหน้าที่เสนอ
 ร่างพระราชบัญญัติด้วย จึงเป็นการสม-
 ควร เพราะว่าฐานะอะไรผู้ที่สูงด้วยวุ
 ฒิสภา สูงด้วยคุณวุฒิสภา แล้วก็มีความรัก
 ประเทศชาติเป็นอย่างยิ่ง ได้รับการคัด

เลือกจากพระมหากษัตริย์และรัฐบาลแล้ว จะเอาความผิดของตัวไปอ้อนวอน ให้คนอื่น เสนอให้ซึ่งเป็นการไม่สมควร

พระยาสุนทรพิพิธ (กรรมการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญ): ธรรมดาอยู่ในฐานะกรรมการฝ่ายข้างน้อยที่ไม่สนับสนุนญัตตินี้ ความจริงก็ไม่อยากจะพูดเพราะรู้สึกว่าจะไม่ชอบด้วยมรรยาทอยู่บ้าง เพราะฉะนั้นก็ขอประทานอภัยที่อยู่ในฐานะที่เป็นกรรมการ และ ธรรมดาไม่สนับสนุนญัตตินี้ ก็เพราะได้คิดดูแล้วว่า ถ้าหากให้วุฒิสมาชิกเสนอร่างกฎหมายได้ดังที่ท่านอาจจะเป็นคุณเป็นประโยชน์นั้น ธรรมดาผมกลับคิดเห็นไปเป็นโทษ เอนกประการ แล้วก็ได้นั่งฟังมา ๓ วันทางวันถึงประโยชน์หรือคุณที่จะเกิดจากการที่ให้สิทธิแก่วุฒิสมาชิกเสนอร่างกฎหมายนั้นมีประการใด ก็มีแต่เพียงว่าเพราะเราเชื่อใจว่าวุฒิสมาชิกนั้นเป็นผู้มีคุณ วุฒิสมาชิกเป็นผู้มีวิญญู เพราะฉะนั้นถ้าให้เสนอร่างพระราชบัญญัติได้แล้วก็เป็นประโยชน์แก่ราชการบ้านเมืองมีเท่านั้นเอง ถ้าหากว่ามียิ่งกว่านั้นและที่กระผมปลงใจแล้วกระผมไม่พูดเลย แต่ที่กระผมเห็นว่าความคาดหมายนั้นจริงละ เอาละสมมติว่า ร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า ถ้าให้เสนอร่างกฎหมายได้แล้วจะเป็น

ประโยชน์ นะครับ แต่ว่าต้องคิดถึงทางที่เป็นโทษ ทางที่เป็นโทษมีอะไรบ้าง เราต้องคิดกัน กระผมใคร่จะเรียนว่าตามความเห็น ของกระผมนั้น ถ้าเราให้วุฒิสมาชิกเสนอร่าง พระราชบัญญัติได้แล้ว จะเป็นการขัดเจตนาของสภาที่ให้มีไว้ในการร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ และก็ขัดกับมติซึ่งเป็นหลักการหลายมติดังที่สภาได้ลงมติไปแล้ว อันนี้คืออะไร กระผมจะกราบเรียนเพื่อฟื้นความระลึกของท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย คือว่าก่อนแต่ที่เราจะ ได้พิจารณาญัตติต่าง ๆ ที่กรรมการจัดระเบียบวาระ ได้เสนอขอมานั้น ในสภานิติบัญญัติและฝ่ายรัฐบาลเราได้ปรารภปรารมภ์กันเป็นอันมาก ถึงสถานการณ์ของโลกที่ผันผวนอยู่ในขณะนี้ และที่จะแปรปรวนต่อไปในวันข้างหน้า และสถานการณ์เหตุการณ์ในประเทศต่าง ๆ รอบประเทศของเราเป็นอยู่อย่างไร แล้วก็ได้เวียนเหตุการณ์มาถึงแล้วอย่างไร ในที่สุดเราก็ปรารภปรารมภ์ กันถึงพฤติการณ์ของสภาที่ได้เป็นมาแล้วก่อนที่จะได้มีการปฏิวัติ นั้นเป็นเหตุ สำคัญที่เราได้ระลึกถึงกันได้ระลึกถึงกันในสภานิติบัญญัติว่าเราจะต้องร่างรัฐธรรมนูญอย่างใด ต้องจัดตั้งรัฐบาลอย่างไร เพื่อป้องกันเหตุการณ์

เก็บมา ให้สมาชิกที่ได้รับแต่งตั้งเป็นสมาชิกประเภทที่ ๒ อยู่ในสภาผู้แทนอันนี้ ก็ยอมเห็น ที่ทราบกันแล้วว่า โดยแบบก็คือ โดยการปฏิบัติที่ดี เราเห็นว่า ไม่เหมาะสม อย่างน้อย ประชาชน ที่เขาเลือกตั้งเขาก็ไม่พอใจ นะครับ สมาชิกที่ราษฎรเขาเลือกตั้งขึ้นมาเขาก็ไม่พอใจ มีการรังเกียจเกลียดชังที่อะไร ทว่า สมาชิกที่ได้รับแต่งตั้งนี้ นะ คล้าย ๆ ว่า แหม มีภูมิสูงมีอะไร คอยเป็นพี่เลี้ยงไปอะไรซึ่งเคยปฏิบัติมา แล้ว เราเห็นว่า ไม่ชอบ เพราะฉะนั้นจึงได้เอา ที่เขามาให้มีเป็นสองสภาขึ้น รูปก็จะเป็นอย่างนี้ครับ คือหมายความว่า รัฐบาล แล้วก็ วุฒิสภา อยู่กลาง แล้ว อีกด้านหนึ่งก็สภาผู้แทนนี้ เจตนา รมณ์ ของเรามุ่ง อย่างนี้ เพื่อความเรียบร้อยและเสถียรภาพนี้ และ ของราชการบ้านเมือง นี้เป็น อย่างนั้น หมายความว่า ในระหว่างสภาผู้แทนกับ รัฐบาล นี้มีวุฒิสภาอยู่กลาง แล้วเราก็ ได้ลงมติว่า วุฒิสภานั้นจะมีเจตนาที่จะให้ เป็นฝ่ายยับยั้งการลงมติไม่ให้ มีหน้าที่เป็น อย่างของสภาผู้แทนเขา นี้เราก็มีเจตนา รมณ์ เรา ก็สร้าง รูปมาอย่างนี้แล้ว ที่นี้ สมมติว่าถ้าเราจะให้ วุฒิสมาชิกเสนอร่างกฎหมายได้เมื่อ

เช่นนั้นทำไมเราจึงไม่ให้ไปอยู่ในสภาผู้แทน เป็นอย่างว่า สมาชิกประเภทที่ ๑ สมาชิกประเภทที่ ๒ เสียทำไมเราจึงไม่เอาอย่างนี้ เราไม่เอาอย่างนั้น เพราะไม่แตกต่างกันครับ ไม่มีเสถียรภาพไม่มีคามเรียบร้อยในสภา ซึ่งเหตุการณ์ที่ล่วงแล้วมากก็เป็น ที่ ประจักษ์นี้ เราจึงไม่เอาเราจึงให้มาอยู่อย่างนี้ ถ้าหากว่า วุฒิสภามีหน้าที่ในการกลั่นกรองยับยั้ง ก็ว่า คอยประนีประนอมแล้วแก้ไขข้อพิพาทซึ่ง อาจจะ มีข้อขัดกันระหว่างรัฐบาลกับรัฐสภาแล้วนั้นแหละจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ก็คือว่า ทำให้สภานี้เรียบร้อย ทำให้เกิดเสถียรภาพแก่รัฐบาล และ บ้านเมือง กระผมเรียนได้ ว่า ที่ ท่านหวังว่าจะ ให้ วุฒิสมาชิกเสนอร่างกฎหมายได้ โดยมีภูมิ มีวิญอะไรอย่างนั้น นี้แหละ ครับไปเป็นคนกลางคอยกลั่นกรองยับยั้ง และจะทำประโยชน์ได้มาก จะทำประโยชน์ได้ทั้งในสภาและนอกสภา ในเมื่อมีกรณีขัดกันหรืออะไรกันระหว่างสภาผู้แทนกับรัฐบาล ที่นี้ถ้าหากว่า ให้ไปเสนอร่างกฎหมายได้แล้ว ความยุ่งยากจะมีขึ้น ความกระทบ กันระหว่างวุฒิสภาและสภาผู้แทนจะกระทบ กันมากทีเดียว นี้เป็น อย่างนี้ เพราะ ฉะนั้น กระผม

ก็บอกว่านี่เจตนารมณ์มีมาอย่างนี้ครับ ที่เราจะร่าง รัฐธรรมนูญ ฉะนั้นเราจะไปเปลี่ยนแปลงแก้ไขอะไรนั้นหรือจะบัญญัติอะไรลงไป โปรดต้อนึกถึงเจตนารมณ์ว่าเพื่อความเรียบร้อยในรัฐสภาเพื่อเสถียรภาพของรัฐบาลและบ้านเมือง อันนี้เป็นข้อสำคัญ ที่นี้ กระผมก็ไต่เรียน แล้วนะครับ รูป ถ้าเป็น วุฒิสภาก็หมายความว่าระหว่างรัฐบาลกับสภาผู้แทนนั้นมีวุฒิสภาอยู่กลาง แต่ที่นี้ถ้าจะให้วุฒิสภาเสนอร่างกฎหมายได้ กระผมก็ควรจะให้มีสิทธิอื่น ๆ แก่วุฒิสมาชิก ด้วยเช่นเดียวกัน ถ้าอย่างนั้นก็ไปเป็นรูปที่ว่า รัฐบาลกับรัฐสภาคือว่ามีสภาเดียว อันนี้เราจะเห็นแล้วว่าจะแตกแยกอย่างไร จะไม่มีเสถียรภาพอย่างไร จะไม่เรียบร้อยอย่างไร ที่นี้กระผมใคร่จะเรียนถึงมติต่าง ๆ ที่ท่านสมาชิกได้ยกขึ้นมาอภิปรายกันแล้วซึ่งเกี่ยวข้องกับญัตตินี้ กระผมจะไม่เรียนให้มากนักก็มิว่า เมื่อตนเอง ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ได้กล่าวไปว่าในร่างเรามีอยู่มาตราหนึ่งว่า วุฒิสมาชิกและสมาชิกสภาผู้แทนนั้นเป็นผู้แทนของปวงชนเป็นผู้แทนของปวงชนด้วยกัน เพราะฉะนั้นถ้าจะมีหน้าที่

หรือมีสิทธิ เสนอร่างกฎหมาย ได้ ด้วยกัน กระผมว่านั่น ขอประทานโทษ คิดเสียไปที่จริงจุดมุ่ง ประสงค์ ใหญ่ที่เขายกญัตติไว้ อย่าง นั้นหมายความว่าเมื่อทำหน้าที่สมาชิกแล้วนะครับ ต้องนึกถึงปวงชน เพราะอะไร เพราะ วุฒิสมาชิกนั้น รัฐบาลเป็นผู้เลือก แล้วในหลวงทรงตั้ง เพราะฉะนั้นก็อย่าเอนเอียงว่านี่ฉันเป็นผู้แทนของรัฐบาล จึงต้องไปคิดว่าเป็นผู้แทนของปวงชน อันนี้ เขามุ่ง อย่าง นั้น ครับ ไม่ได้หมายความว่า จะต้องให้มีสิทธิ เหมือนสมาชิกสภาผู้แทนทุกคนไป ไม่ใช่อย่างนั้นเราดูสิครับ บทบัญญัติที่สภาได้ส่งไปแล้ว ซึ่งบางอัน อย่าง นี้ ไม่ต้องด้วยจิตใจประชาชน หรือพวกเราบางท่านก็ยังพูดกัน อยู่ ก็มติที่ว่า นายกรัฐมนตรี หรือ รัฐมนตรี จะเป็นสมาชิกสภาในขณะเดียวกันไม่ได้ นี่ถ้าว่ากัน ด้วยทฤษฎี หรือว่า ระบอบรัฐธรรมนูญ เราเองก็กระชิตกระชใจ เราเองก็ไม่อยากจะให้บทบัญญัติ อย่าง นั้น แต่ทำไมละเราจึงบัญญัติไว้เช่นนั้น นั้นแหละก็เพื่อที่จะรักษาความเรียบร้อยและเสถียรภาพ เพราะเราได้ฟังการอภิปรายกัน ในสถานตั้งว่าสมาชิกที่เข้ามา นั้น

ทำยุ่งเหยิงอะไร ต้องการอะไร ทำให้
รัฐบาลต้องลำบากด้านอย่างไร เราดู
เหตุผลอันนั้นว่า เออ มีจริง เพราะ
จะเห็นสภาพจริงได้ลงมือว่า นายกรัฐ-
มนตรีหรือรัฐมนตรี จะเป็น สมาชิกสภา
ในขณะเดียวกันไม่ได้ นี่กระผมคล้อย
กับเจตนารมณ์ที่เราตั้งไว้ว่าจะให้ความ
เรียบร้อยและมีเสถียรภาพ ที่นี้ในการที่
กระผมจะยกตัวอย่างนะครับคือว่า เรา
พูดมาแล้วถึงว่า ความเรียบร้อยของ
รัฐสภา เสถียรภาพของรัฐบาลและ
บ้านเมืองเดียวกันคือว่า การที่เทิดทูน
พระมหากษัตริย์หรือใช้อำนาจแก่รัฐบาล
ในยามฉุกเฉิน ดังที่ท่านสมาชิกผู้มั่งเกียรติก
ทางฝั่งโน้นท่านพูดมาแล้ว ที่นี้ก็เหมือน
กับมติข้อนี้เป็นที่ข้องใจของนักกฎหมาย
หลายคน ทำไมจึงให้อำนาจแก่รัฐบาล
อย่างนี้ เช่นว่าเมื่อเวลาสงครามในยาม
กับขันั้น สภาอาจจะมิมติมอบอำนาจ
ให้รัฐบาลออกกฎหมาย ให้พระเจ้า-
อยู่หัวออกกฎหมายทางรัฐบาลก็ได้ แล้ว
ก็ยิ่งกว่านั้นในเวลาที่เราประชุมไม่ได้
ก็ยังคงถวายพระราชอำนาจให้พระเจ้าอยู่หัว
ออกกฎหมายได้ อันนี้ท่านเองเดียวกับ
เมื่อก่อน ถ้าว่ากันโดยบ้านเมืองปกติ
รูปปกติแล้วละก็ อันนี้เป็นที่ข้องใจมาก

แต่เราก็ลงมติไปเช่นนั้นเพราะอะไรจะ
ก็เพื่อเสถียรภาพและความเรียบร้อยสม
กับเจตนารมณ์ที่เราได้ปรารภปรารมภ์
กันมาตั้งแต่ต้น ที่นี้ในการออกกฎหมาย
ก็เหมือนกัน นี่กระผมก็รู้สึกว่าจะบางที่
กระผมเองอาจจะเข้าใจผิด กระผมเห็นว่า
หน้าที่ของสมาชิกสภาผู้แทนนั้นะไม่ใช่
เป็นหน้าที่มาร่างกฎหมาย แล้วก็ให้
ออกกฎหมาย ตามความเข้าใจของ
กระผมหน้าที่ออกกฎหมายต้องเป็นหน้าที่
ของฝ่ายบริหาร คือฝ่ายปกครองคือฝ่าย
รัฐบาล สภาผู้แทนที่จะควบคุมงาน
ออกกฎหมายของรัฐบาล ไม่ใช่เป็นการ
เค็ดคร้อนแก่ประชาชน ไม่ใช่เป็นการ
เสียหายแก่ชาติบ้านเมือง ไม่ใช่
สมาชิกนั้นนะ มีหน้าที่มา ออกกฎหมาย
ควบคุมการออกกฎหมาย แล้วที่นี้เราก็
ดูสถิติของเราเอง ที่นี้เท่าที่ได้ตามมา
แล้วก็มีว่า .๐๕ กฎหมายที่สมาชิกเสนอ
.๐๕ เราก็เห็นแล้ว พุทโธ สมาชิกซึ่ง
ราษฎรเลือกตั้งขึ้นมา ยังเสนอกฎหมาย
มี .๐๕ ที่นี้วุฒิสมาชิกละจำนวนก็น้อย
กว่า แล้วจะมานั่งออกกฎหมายอะไร
จะมานั่งออกกฎหมายอะไร นี่เป็นอย่างนี้
หน้าที่ออกกฎหมายเป็นหน้าที่ของรัฐบาล
ครับ รัฐสภามีหน้าที่ควบคุมการ ออก

กฎหมาย แล้วท่านสมาชิกคนหนึ่ง
 อภิปรายเมื่อวันก่อนท่านแย้งว่า พดส. ๕๖
 สภาผู้แทนเสนอกฎหมายเข้าไป เสนอ
 กฎหมายเข้าไป รัฐบาลก็รับไว้ ๆ ไม่เป็น
 ผล ก็ที่นั้นวุฒิสมาชิกก็เสนอเข้าไป รัฐบาล
 อาจจะรับไว้ ๆ แล้วไม่เป็นผล จะเป็น
 ไปได้ไหม นี่กระผมเห็นว่าเราไปติดกัน
 ถึงข้อปลีกย่อยมากไป ไม่ได้ติดกันถึงเหตุ
 ผลและเจตนารมณ์ที่เราได้ตั้งไว้ การ
 อภิปรายจึงได้ยืดเยื้อมาตั้ง ๓ วัน ๓ ครั้ง
 กระผมเห็นว่า จะลงมติตั้งแต่วันที่ ๓๐
 เสียแล้วด้วยซ้ำ แต่อย่างไร แล้ววันนั้นก็ยัง
 มาพูดกันอีก ที่นี้กระผมก็จะ ขอ แสดง สัก
 หน่อยจะยุ่งอย่างไร คือถ้าหากว่าวุฒิสมาชิก
 เสนอร่าง พระราชบัญญัติใดนั้น
 รัฐบาล เอาละครับ ไปถึงสภาผู้แทนไม่เห็น
 ชอบ ตกไป ที่นี้สภาผู้แทนเสนอขึ้นมา
 บ้าง วุฒิสภา อาจจะ ระวังยับยั้งไว้ได้
 ถือว่ากฎหมายเกี่ยวแก่การเงินก็ ๓ เดือน
 หรือนอกนั้นก็ ๖ เดือน อะไรอย่าง
 นั้นแหละครับจะทำให้วุฒิสภาไม่เป็น
 ใหม่ ไม่เป็นคนกลาง เพราะเหตุว่า
 มันเกิดศรัทธาเสียแล้ว จะต้องมีการ
 ระทบกระทั่งยุ่งยากกันละ โยกกันไป
 โยกกันมา แกล้งกันไปแกล้งกันมา นี่
 ผมก็เร : สร้างสิ่งที่จะเป็นคาบกลางให้ไว้

เพื่อให้มีองค์กัน แต่เรากลับหาอะไร
 ไปประคับประคองกลางนะ ครับให้เขาเกิด
 รังแกขี้เจี้ยตจนที่กันขึ้นมา ตั้งเป็นกลาง
 ก็เลยไม่เป็นกลาง แล้วจะมีประโยชน์
 อะไรครับ นี่กระผมเรียนสน ๆ เท่
 แหะละ โดยเพราะเหตุว่าความคิดความ
 เห็นของปุ่ชนน่ะครับ อาจจะมีความยุ่ง
 ยากอะไรมากกว่าในที่สุดนี้กระผมจะขอ
 กล่าวสักนิดคือว่าเมื่อวันที่ ๓๐ นะสมาชิก
 ผู้มี เกียรติคุณเหมือน ทางนี้ กระผมก็ ขอ
 ประทานโทษกล่าวนามจะ ผิด หรือ จะ ถูก
 คือ พันเอก แสง ชมะสุนทร ท่านบอก
 ว่าหลักพิจารณาวินิจฉัย สติธิและผล เรา
 จะให้สติธิแก่สมาชิกวุฒิสภา ผลก็หรือไม่
 ใช้อย่างไร ถ้าก็ให้ไป ไม่ดีก็ไม่ควรให้
 และ ท่าน กล่าว เหมือน นัย ว่า ก็ อำนาจ
 เกิดจากที่ออกกฎหมายไปอยู่กับสภาผู้แทน
 เพราะฉะนั้นจะไปให้ทำไม ซึ่งกระผม
 เห็นด้วยเป็น อย่าง ยิ่ง ว่าการ วินิจฉัยนี้
 ไม่ใช่ไปวินิจฉัยถึงอะไรต่ออะไร วินิจฉัย
 ว่าผลรับจะเป็นอย่างไร แล้วเราก็พิ-
 จารณาทุกอย่างกระผมเรียนมาแล้ว ความ
 เห็นของ กระผม รักษา เจตนา รมณ์ ของ
 สภา รักษาหลักการที่สภาได้ลงมติ
 ไว้แล้ว กระผมเห็นว่าเป็นโทษมากกว่า
 เป็นคุณ นี่แหละกระผมก็จึงขึ้นมาพูด

แล้วก็ในวันเดียวกันท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่อยู่ฝั่งโน้นนะ ขอโทษครับดูเหมือนจะเป็นคุณเล็ก จุณณานนท์ ท่านบอกว่าต่ำกว่า มติ นี้เปลี่ยนแปลง ไป จากเดิมคือให้สมาชิกวุฒิสภาเสนอร่างพระราชบัญญัติได้แล้วท่านจะมีความเสียหายมาก กระผมก็อยากจะเรียนท่านเดียวกันว่าไม่แต่ท่านละ กระผมก็เสียหาย และนึกว่าคนอื่น ๆ โดยมากก็เสียหายเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นกระผมก็ยังมีความคิดอยู่อีกอันหนึ่ง ในที่สุดนั้นก็อยากจะเปิดออกมาให้ท่านสมาชิกผู้เกียรติได้ฟัง คือถ้าหากว่าวุฒิสภานี้ได้ถอนไปเสียได้ กระผมก็นึกว่าจะมีความโล่งใจแล้วก็ไม่โทษสาธุกันไม่น้อยทีเดียว

นายพจน์ สวารสิน (กรรมาธิการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญ) : การที่กรรมาธิการพิจารณา ร่าง รัฐธรรมนูญ ได้เสนอขอ ให้สภานิติบัญญัติร่างรัฐธรรมนูญมาตราที่กล่าว ก็อาจจะเรียกได้ว่าไม่ตรงกับมติของสภา และอาจจะไม่ตรงกับเจตนารมณ์ของสภานิติบัญญัติ ในการที่ร่างรัฐธรรมนูญฉบับที่ร่างเสร็จไปแล้ว แต่ก็ยังเป็นเจตนารมณ์ของสภานิติบัญญัติเหมือนกันที่จะให้กรรมาธิการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญได้ไปใคร่ครอง ได้ไปพิจารณา

ให้ละเอียดถี่ถ้วนอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเห็นว่าควรจะแก้ไขหรือควรจะเสนอให้สภานิติบัญญัติใคร่ครองและพิจารณาอีกวาระหนึ่งก็เป็นหน้าที่ของกรรมาธิการที่จะเสนอขอให้สภานิติบัญญัติ โดยถี่ถ้วน อีกทีหนึ่ง ในการอภิปรายของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติหลายท่านก็ประหนึ่งว่า การที่วุฒิสภาจะเสนอร่างพระราชบัญญัติใด ๆ นั้นเป็นการรอนสิทธิของสภาผู้แทน หรือเป็นการตัดสิทธิของสภาผู้แทน หรืออย่างหนึ่งก็มาตัดเทียมหรือมีหน้าที่เท่ากับสภาผู้แทนความจริงกระผมเห็นว่าหากเป็นเช่นนั้นไม่ ในการที่กรรมาธิการ ได้พิจารณาอย่างกว้างขวางมาแล้วนั้น ก็ จะเห็น ได้ว่าวุฒิสภาในการเสนอนั้น ไม่ได้เสนอในสภาผู้แทน เสนอในวุฒิสภากำหนด และก็ต้องอภิปรายกัน อย่างกว้างขวางก่อนร่างพระราชบัญญัตินั้นจะได้ผ่าน ออกมาจากสภานิติบัญญัติวุฒิสภา คือหน้าที่วุฒิสภาจะเพิ่มขึ้น ในการแก้ไขบทบัญญัติร่างรัฐธรรมนูญนี้เพื่อให้มีโอกาสที่จะริเริ่มในการริเริ่มอันนี้ก็ไม่ก่อให้เกิดสิทธิหรือก่อให้เกิดอำนาจในวุฒิสภานั้นเลย เพราะเหตุว่าอำนาจและหน้าที่ของวุฒิสภา มีหน้าที่ที่ยับยั้ง คง ก็ยังมีหน้าที่ที่ยับยั้งอยู่ เพราะเหตุว่าร่างพระราชบัญญัติใด ๆ

ศสมาชิกสภาผู้แทนได้เสนอไปในที่ วุฒิสภา
 มีอำนาจได้แต่เพียงยับยั้งเท่านั้นเอง
 และถ้าหากว่ากลับมา สภาผู้แทนอื่นอื่น
 อีกแล้ว ก็จะต้องเป็นกฎหมายต่อไป
 ผลที่สุด แต่ว่าถ้าวุฒิสภาได้เสนอร่าง
 พระราชบัญญัติในวุฒิสภานั้นได้อภิปราย
 กันอย่างกว้างขวางและผ่านเป็นพระราช-
 บัญญัติออกมาแล้ว มาถึงสภาผู้แทน ถ้า
 สภาผู้แทนไม่ยินยอม สภาผู้แทนไม่ใช้
 ยับยั้ง ยกเลิกเลย เมื่อยกเลิกแล้ว
 พระราชบัญญัตินั้นตกไป ก็เท่ากับเป็น
 โอกาสที่จะให้มีเวลาที่จะได้พิจารณาอย่าง
 กว้างขวาง หากมีความประสงค์ที่จะให้มี
 พระราชบัญญัติที่จะนำมาใช้ อีกที่หนึ่ง
 คือการยับยั้งอันเนื่องคงอยู่ แต่สภาผู้แทน
 มีอำนาจยกเลิกและไม่ต้องไปพิจารณา
 อีกละ ที่วุฒิสภาเสนอมานั้นเป็นอันตกไป
 ใช้ไม่ได้ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
 บางท่าน ได้กล่าวว่าวิธีการอย่างนี้ ใน
 ประเทศอื่น ๆ ก็มี ซึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง
 สภาสูงของอังกฤษได้เสนอกฎหมายมา ซึ่ง
 ในสภาของเขาเอง วุฒิสภาของเขา และ
 ผลที่สุดก็ผ่านเป็นกฎหมาย เพราะเหตุ
 ใดที่ได้อภิปรายกันอย่างกว้างขวาง ข้อน
 านสมาชิกผู้มีเกียรติบางท่าน ซึ่งกระผม
 บ่งชี้ในบางความรู้ของท่านเป็นอันมาก
 ว่าคงจะเป็น ประเพณีที่ปฏิบัติมานาน

และเป็นประเภทที่ใช้ประเพณีนั้น เพราะ
 เหตุว่าเป็นประเพณีเองจึงใช้ กระผมขอ
 เสนอว่าประเพณีที่ใช้เรื่อย ๆ มา ต้องเป็น
 ประเพณีที่ดี ถ้าประเพณีไม่ดีแล้วก็ต้อง
 ยกเลิกไปแล้ว แล้วประเพณีใหม่ ๆ ที่จะ
 นำมาใช้ประเพณีนั้น ๆ ก็ต้องเห็นชอบ
 กับประเพณีนั้นเหมือนกัน มิฉะนั้นคง
 ไม่เอามาใช้ เพราะฉะนั้นในการที่กระ-
 มาธิการได้ขอให้สภาน ทบ ทวนก็ไม่ได้
 ชัดแจ้งอะไรนักหนา เป็นการขอให้ได้
 พิจารณา ให้โอกาสที่วุฒิสภาจะได้ริเริ่ม
 เพื่อจะ ได้อภิปราย ร่าง พระราช บัญญัติ
 ใด ๆ อย่างกว้างขวาง และถ้าหากว่า
 สมาชิกสภาผู้แทนไม่เห็นด้วยยกเลิกทันที
 ไม่ตัดเทียบและไม่เสมอกันเลย เพียงแต่
 มอบหน้าที่พิเศษให้อีกท่านเอง เพราะ-
 ฉะนั้นเมื่อได้อภิปรายกันในคณะกรรมการ
 แล้ว จึง ได้เสนอ มา ขอ ให้ทบทวน
 กระผมขอกราบเรียน อีก ครั้ง หนึ่งว่าใน
 การที่ขอทบทวนนี้อาจถือว่าการ ชัด
 เพราะถ้าถือเป็นการชัดแล้ว ทุกอย่าง
 มาทบทวนก็ใช้ไม่ได้ทั้งนั้น ก็ต้องยกเลิก
 ไปหมด ที่ทบทวนเพราะเหตุว่ากระมา-
 ธิการมีหน้าที่ต้องไปตรวจตรา ก็ไปดูว่า
 สมควรไหมที่จะเอามาพิจารณาอีก วาระ
 หนึ่งและขออนุญาตเป็นขอหนึ่งซึ่งกรรมการ
 บางท่าน ซึ่งเป็นส่วนมากได้เห็นว่า สภาน
 ควรจะได้ทบทวนพิจารณาอีกวาระหนึ่ง

พลโท อัมพร จินตกานนท์ (กรรมการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญ) : กระผมเองเป็นคนเคราะห์ร้าย ที่เกิดไม่เห็นด้วยในข้ออภิปรายที่จะเสนอให้ทบวง หรือว่าต้องการให้วุฒิสภามีสิทธิเสนอร่างพระราชบัญญัติได้ อันที่จริงจะพูดก็ซ้ำจากที่ท่านสมาชิกทั้งหลาย ได้กล่าวมาแล้วว่า ที่มาของวุฒิสภาผู้แทนแตกต่างกัน เจตนารมณ์ที่จะให้มีวุฒิสภาและสภาผู้แทนก็แตกต่างกัน เราจะไปดูดูว่าสมาชิกสภาผู้แทนที่ราษฎรเขาเลือกตั้งนั้นช่างไร้ภูมิรู้ ความสามารถเสียจริงเจี๊ยว เข้ามาแล้วก็ทำอะไรไม่ได้ ขอประทานโทษ เพื่อนสมาชิกของกระผม และเพื่อนกรรมการ บอกว่าไปเขาคินไปเห็นช่างก็จะเข้าไปก็ห้าม ก็ไม่ไป จะไปสนามม้าหรืออะไรเหล่านั้น กระผมรู้สึกว่าจะเป็นการจัดระดับภูมิความรู้ของผู้แทนราษฎรที่ประชาชนเขาเลือกตั้งมานั้นผิดไป หรือจะต่ำไป ถ้าเราไปคิดในแง่ นั้นแล้วก็จะไปมีสภาผู้แทนทำไมละ ก็จะได้คนไม่มีความรู้ ไม่เป็นประโยชน์อะไรเลยก็อย่ามีเสียดีกว่า ที่นี้มีวุฒิสภาซึ่งที่มาแตกต่างกัน เพราะว่าไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง มาจากการแต่งตั้งเช่น

นี้แล้ว เราก็ได้แบ่งหน้าที่กันระหว่าง สมัยทั้งสองว่าใครทำอะไร แต่ที่นี้เราจะไปบอก ให้สมาชิกทั้งสองสถาบันในฐานะที่เป็นรัฐสภา มารวมเป็นรัฐสภาทำหน้าที่อย่างเดียวกัน คือเสนอร่างพระราชบัญญัติได้ด้วยกัน ก็จะมีประโยชน์อะไรเล่าที่เราจะมีวุฒิสภา ก็มีสภาเดียวเสียรู้แล้วรู้รอดไป เพราะว่าต่างคนต่างเสนอร่างพระราชบัญญัติได้ ต่างคนต่างทำอะไร ได้คล้ายคลึงกัน หรือที่เหมือนกัน ก็ไม่มีประโยชน์อะไรจะมาควงไว้สองสภา ก็เป็นอันว่าหลักการที่เราควงไว้แต่เดิมก็ล้มได้ สมาชิกสภาหนึ่งไปพิจารณากันมาแล้ว อภิปรายกันมาแต่อย่างรอบคอบหลายวาระก็เป็นอันเลิก กระผมขอประทาน ที่ท่านรัฐมนตรีกล่าวถึงว่า ประเพณีที่ดีประเพณีปฏิบัติมากก็ต้องเป็นประเพณีที่ดี ประเพณีที่ดีใหม่ หรือรัฐธรรมนูญที่เกิดใหม่ ถ้าจะเอามาใช้ ก็ต้องเห็นว่าเป็นประเพณีที่ดี ประเพณีที่ดีของตะวันตกนั้นเราหมาหमतใหม่ครับ ถ้าเราเอามาห้กระผมคิด ว่า เมืองไทยเราก็คงไม่ประเทศไทย ปัจจุบันนี้ประเพณีต่าง เช่น Rock and Roll ประเพณีร้อยแ

LIART

ต่างๆ นี้ ประเพณีเก่าของ อะไรเหล่านี้ อาจจะต้องเข้ามาด้วย เพราะว่าคนไทยยุโรป หรือคนอังกฤษ เขาเกิด นิยมกันเราก็จะมองเอาเข้ามาด้วย ข้อนี้กระผมอยากจะยืนยันคัดค้านว่ากระผมไม่เห็นด้วย กระผมคิดว่าประเพณีของไทยเราเป็นประเพณีที่ดี เรากรักชากันมาช้านาน เช่นอย่างว่าน้อยต้องเคารพผู้ใหญ่ เรามีความจงรักภักดีในพระมหากษัตริย์ และ ราชบัลลังก์ที่เราไปเอาประเพณีของยุโรปบางประเทศเข้ามา เรามีต้องทิ้งสิ่งเหล่านี้ หรือ ความดีประเพณีของเราทิ้งเสีย ข้อ กระผมอยากจะเรียนข้ออีกอย่างหนึ่งคือว่า เสด็จในกรมรองนายรัฐมนตรีในฐานะที่ท่านเป็นประธาน กรรมการ ธรรมนูญร่างรัฐธรรมนูญ ตรวจร่างรัฐธรรมนูญนี้ ท่านก็เคยให้อรรถาธิบายว่า ประชาธิปไตยแบบไทยเราก็ควรเลือกสิ่งที่คนไทยทั้งหลายยอมรับนับถือ เห็นว่าเป็นประเพณีที่ดี หรือ เป็นสิ่งที่เราควรจะรักษาอันนั้นไว้ ไม่ใช่ว่าเห็นใครเขาทำเราก็ ทำสิ่ง ที่เหมาะสมในไทยหรือประเทศ ไทยเราก็ไปสวมใส่ไปก็ได้ แต่ถ้าไม่ได้เหมาะเจาะกับนิสัย เป็นอยู่และรูปร่างของคนไทย เรา

เอามาสวมใส่เข้าจะเป็นตัวตลกละครสัตว์ จะไม่น่าดู กระผมเห็นต่อไปว่าถ้าเราคิดว่าเราเรียกสภาแล้วควรจะทำหน้าที่เหมือนกันเมื่อคราวก่อนกระผมได้เรียน ตัวอย่างว่า ก็ข้าราชการละทำไมเราไปแบ่งแยก ข้าราชการทหาร ตำรวจ ตุลาการ ข้าราชการพลเรือน ก็มีข้าราชการเสียอย่างเดียวทำกันหมดทุกอย่าง ทหารเอาขึ้นไปพิจารณาทุกที เวลาจะจับผู้ร้ายจะปราบพวกคอมมิวนิสต์เอาพวกผู้พิพากษาไปไต่ถึงกับเขาก็ก่เลอะเทอะกันใหญ่ จะสมควรหรือที่เราจะทำอย่างนั้น เราร่างรัฐธรรมนูญขึ้นมาเพื่อที่จะ วางรากฐานวางแนวทาง ในการที่จะทำให้อำนาจอธิปไตยทั้ง ๓ ดำเนินไปโดยความเรียบร้อย ไปสู่จุดประสงค์ที่เรามุ่งหมาย คือความเจริญของชาติบ้านเมือง ความสุขสมบูรณ์ของประชาชน ที่เมื่อเราได้วางหลักสำหรับอำนาจอธิปไตย คืออำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหารและอำนาจตุลาการไว้แล้ว เราทำให้สับสนปนเปกันกันไปหมด จะมีประโยชน์อะไรที่เรามานั่งร่างรัฐธรรมนูญกันตั้งเวลา ๕-๖ ปี ก็ไม่มีประโยชน์ เพราะฉะนั้นหลักการอันใดที่เหมาะสมกับประเทศไทย หรือ

นี้สักใจอกและชีวิตของคนไทยสิ่งนั้นเรา
 น่าจะรักษาไว้ แล้วเราเคยมีตัวอย่าง
 พฤษศยา หรือ อะไร ที่มีท่าน สมาชิกสภา
 ก่อนได้กล่าวอธิบายมาแล้วว่าพอมีสองสภา
 * * * * *
 ขนมา สภาล่างเสนอขนมา สภาบนก็ยกย่อง
 เรื่องของสภาบนลงไป สภาล่างก็จะยับยั้ง
 บ้าง ก็เกิดเป็นระบบชักรเยือกกระผมกราบ
 เร็งมาแล้ว แล้วกระผมมีความเสียใจ
 ที่จะต้องอ้างว่าระบบประจันหน้าซึ่ง
 ประเทศอื่นโค่นล้มและมาเลเซียเขาเลิก
 ไปแล้วโดยประเทศไทย ได้รับเกียรติใน
 ฐานะที่เป็นผู้ให้สถานที่ในการตกลงกัน
 ใกล้เคียง จะเกิดขึ้นโดยสภาร่างรัฐ-
 ธรรมนูญเองไปสร้างขึ้นมา ให้มีใน
 ระหว่างวุฒิสภา คือสภาสูงกับสภาผู้แทน
 หรือสภาล่าง เกิดประจันหน้ากันจน ทังที่
 ลัทธิอันนั้นประเทศที่เขาประจันหน้ากัน
 จริง ๆ เขาเลิกแล้ว เขาเห็นว่าไม่ดี เรา
 จะเอามา กระผมก็คิดว่าประเพณีอันนั้นไม่
 น่ารังเกียจไม่ควรจะเอามา ก็เมื่อสภา
 ได้พิจารณาไปแล้วว่า ความเหมาะสมของ
 สภาทั้งสองโดยที่มาก็คือ โดยการเลือกตั้ง
 หรือการแต่งตั้งก็ดี แตกต่างกันในลักษณะ
 สำคัญเช่นนั้นแล้ว ทำไมเราจะมาปนเป

กันให้อยู่เหยิงไปเปล่า ๆ แล้วเราก็ดูอย่าง
 อันนี้มาแล้วนั้นก็เมื่อก่อนนี่มาใช้
 จริงอยู่ที่ท่านรัฐมนตรีซึ่งท่านก็เป็น การร
 มาธิการร่วม ใน คณะ ที่กระผมก็อยู่ด้วย
 ท่านเห็นว่าสภา อาจจะ ทบทวนได้ในห
 ข้อที่สภาได้ลงไปแล้ว อันนี้เราก็ค
 กันว่าเป็นความจริงแต่ ก็ยังมีเรื่องอื่น ๆ
 ที่น่าจะทบทวนอีก น่าจะได้พูดกัน ก็อย่าง
 ที่ท่าน กรรมการ ได้กล่าว ไปเมื่อ ก
 ท่านหนึ่งว่า ยังมีเช่นเรื่องว่านถก รัฐมนตรี
 และรัฐมนตรีเป็นสมาชิกสภาในขณะเดีย
 กันไม่ได้ อันนี้ถ้าเราพูดกันโดยทฤษฎี
 ของประชาธิปไตยไม่น่าจะมี ไม่น่าจะ
 เป็น เพราะว่าคนที่เขาได้รับการเลือกตั้ง
 ได้รับความเชื่อถือและ ศรัทธาของประ
 ชาชนมาแล้ว ทำไมเขาจะมาเป็นผู้บริหาร
 ไม่ได้ในเมื่อเขาได้รับเลือกตั้ง ให้มา เป็น
 ผู้ควบคุมรัฐบาล หรือ เป็นผู้ควบคุมฝ่าย
 บริหาร เขาจะเป็นฝ่ายบริหารไม่ได้ ถ้า
 ไปถึงระบบพรรคการเมืองแล้ว บท
 บัญญัติเช่นนี้ยังขัดกันใหญ่ แต่เราก็ไม่
 ได้ทบทวน น่าจะทบทวนเหลือเกินแต่
 เราก็ไม่ได้ทบทวน เรื่องนี้เมื่อเทียบกัน
 แล้ว กระผมว่าวุฒิสภาจะมีสิทธิเสนอ

่างพระราชบัญญัติใดหรือไม่นั้น เป็น ปัญหาเล็กกว่าปัญหาที่เกี่ยวข้องกับระบบ ประชาธิปไตยไทยแท้จริง แต่เราไม่ทำ านำทำเรื่องนี้ กระผมจึงเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเล็ก ไม่น่าจะพิจารณาในทางที่ เปลี่ยนแปลงระบบ เปลี่ยนแปลงหลัก การ ตลอดจนจะสร้างความไม่เรียบร้อย นั้น คือมีระบบประจักษ์หน้าชนในรัฐสภา หรือในรัฐธรรมนูญของเรา ซึ่งกระผมก็ ความเสียใจและเสียดายเหมือนกัน ถ้ามี ฎบัญญัติเช่นนี้ในรัฐธรรมนูญแล้ว จะ ันที่เขี่ยหยันแก่คน อื่นหรือ ชาวต่าง- ะเทศหรือไม่ ขอได้โปรดพิจารณาด้วย นายเกษม อุทยานิน (กรรมา- าร พิจารณาร่างรัฐ ธรรมนูญ) : ะผมได้อยู่ในคณะกรรมการฝ่ายข้าง ภา และก็ได้เฝ้าสังเกตการอภิปราย ึ่งสองฝ่ายตลอดมาเวลาประมาณ ๓ วัน ะผมสรุปได้ว่าการเสนอขอแก้ไข าทวนหัวข้อในสารสำคัญของฝ่ายคณะ- ุมาธิการนี้ ผู้อภิปรายและท่านที่เป็น ุมาธิการกัตหรือท่าน ผู้อภิปรายที่เป็น ุชกก็ตี ู้สึกว่าได้ประมวลเหตุผล ิวธีการใหม่ ๆ เหมาะสมกับการที่จะ ำมาสู่การดำเนินการร่างรัฐธรรมนูญ

และให้เป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่เหมาะสม ึ่งกับเวลา เหมาะสมกับสถานการณ์อย่าง ึ่งในฝ่ายท่านผู้ค้านั้นแล้ว กระผมก็ได้ ึ่งสังเกตและพิจารณาด้วยความเห็นอกเห็น ึ่งใจ แต่ว่าเมื่อประมวลความรู้สึกของ ึ่งกระผมแล้วก็รู้สึกว่ามีภาพของ รัฐธรรมนูญ ึ่งเก่า ๆ ก็ดี เฉพาะอย่างยิ่งรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๔๘๒ ได้มาปรากฏอยู่กับท่าน ึ่งตลอดเวลาดกตกก็อยู่ในความรู้สึกของท่าน ึ่งตลอดเวลา คือความไม่เปลี่ยนแปลง ึ่งหรือความรู้สึกในแง่ที่ว่าสภาที่ ๒ ึ่งจะ ึ่งเป็นแต่เพียงสภายับยั้ง ในหลักการทั่วไป ึ่งสำหรับการนิติบัญญัตินั้น กระผมจะ ขอ ึ่งประธานใช้เวลาสักเล็กน้อย รู้สึกว่ามีอยู่ ึ่ง ๒ แบบ คือ แบบหนึ่งสภาเดี่ยว อีก ึ่งแบบหนึ่งสภาคู่ เราได้เลือกใช้แบบสภา ึ่งเดี่ยวมาแล้วในเวลาที่ผ่านมาครั้งหนึ่งก็ ึ่งปรากฏผลว่าการที่เราปล่อยให้ให้มีสภาเดี่ยว ึ่งจากผู้แทนซึ่งได้เลือกตั้งชนจากราชฎจะ ึ่งโดยอ้อมหรือโดยตรงก็ตาม ผลของการ ึ่งปฏิบัติในแง่นิติบัญญัติ นั้นหาได้เกิดขึ้น ึ่งสมความต้องการของประชาชน หรือของ ึ่งประเทศชาติและไม่นำความพัฒนา ส่วน ึ่งใดมาสู่การปกครองโดยส่วนรวม ฉะนั้น ึ่งตลอดเวลาที่แล้วมาจึงปรากฏว่ารัฐบาล

ซึ่งเป็นผู้บริหารงานในได้เห็นข้อต่าง ๆ ซึ่งควรจะนำมาประกอบการพิจารณาในการที่จะให้เป็นหลัก ของ ประชาชน ที่จะปฏิบัติ จึงได้เป็นผู้เสนอร่างกฎหมายต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา แม้ว่าร่างกฎหมายบางฉบับ จะได้เสนอ โดยสมาชิก ของสภา ซึ่งได้เลือกตั้ง โดยตรงขึ้นมา หรือโดยคณมนษมนาน จะอยู่ในความดำริของรัฐบาลบ้างก็ตาม หรือว่า สมควรที่จะนำมา ประกาศ ใช้ก็ตาม แต่ก็ปรากฏว่าข้อเสนอ หรือร่าง พระราชบัญญัติเหล่านั้นหาได้กระทำ โดยความรอบคอบที่ทางการ หรือทางรัฐบาล จะรับเอาไปปฏิบัติ ให้เกิดผลสมเจตนาอันมิได้เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงปรากฏว่า กฎหมายแทบทุกฉบับ ที่ออกมาใน ประวัติศาสตร์ ของการปกครอง ของไทยเรา ในระบอบ การปกครอง ซึ่งเรียกว่า ประชาธิปไตย ก็เป็นกฎหมาย ของฝ่าย บริหาร เสียแทบทั้งหมด เมื่อปรากฏ การณ์ เช่นนี้ เราก็ เกิด มีความคิดกันขึ้นใหม่ ได้มีการคิดที่เราจะเลือกเอาระบบสภาคู่ หรือสภาที่เกินกว่าหนึ่งเมื่อเป็นเช่นนั้นเราก็เลือกปฏิบัติ ในรัฐธรรมนูญฉบับต่อ ๆ มาโดยแก้ไข และโดยที่เราเกรงการกระทบกระเทือน หรือ

คิดว่าสภาสูง หรือสภาที่แต่งตั้งขึ้นจะเรียกว่าวุฒิสภา หรือวุฒิสภาก็ตามจะทำหน้าที่ในการที่จะยับยั้ง หรือคอยกักคอยช่วยให้ฝ่ายนิติบัญญัติ ได้กระทำไปโดยรอบคอบ โดยถูกต้อง แต่แม้กระนั้นเราก็ไม่ปรากฏว่าสภาผู้แทน ซึ่งเลือกตั้งขึ้นมาแล้วนั้น ได้กระทำหน้าที่ ของตนให้สภาคณมนไม่ แล้ววุฒิสภาเมื่ออยู่ในฐานะที่ยับยั้งก็ไม่ได้ ตักเตือนเขาก็ไม่ได้ก็เลยรู้สึกเบื่อหน่าย ระวังไปเอง ไม่อยากจะทำหน้าที่ ของตนให้สมบูรณ์ เป็นเช่นนี้เพราะ ฉะนั้นระบบสภาสองสภา ที่เป็นมาแล้วก็กลายเป็นอยู่ในซีกโต้แย้งที่ทางฝ่ายที่เห็นว่าควรมีสภาเดียว เขาก็โต้แย้งอยู่ตลอดเวลาว่าเป็นสภาชั้ชัว เป็นสภาสเปื่อง เป็นสภาคนแก่ อะไรเหล่านี้เป็นต้น ซึ่งไม่มีประโยชน์อะไร เพราะ ฉะนั้นถ้าเราจะกลับมาหาประวัติในการที่เราจะมีสภาเช่นนี้ นอกเพื่อจะยับยั้ง เพื่อจะเป็นคนแก่ เพื่อจะเป็นคนที่ไม่ทำอะไรก็ถือว่าคอยแต่จะดูเขา คอยจะทักเขา แล้วก็ไม่รู้ว่าจะทำอะไร อย่างนี้กระผมก็คิดว่าไม่มีประโยชน์ต่อการปกครองมาในเมืองในโอกาสต่อไป ทำไมเราจึงมีสภาสองสภา เราก็ค้นไปหาเหตุ เหตุก็อยู่ที่

ว่า เพราะเหตุว่ามีสภาเดียวแล้วไปไม่รอด เพราะฉะนั้นเราต้องมีสภาอีกสภาหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยส่วนประกอบที่แตกต่างกัน ก็คือว่าในระหว่างเวลาที่เรายังฝึกสอน ประชาธิปไตยกันนี้ เราไม่จำเป็นที่จะต้องไปสู่ประชาธิปไตยชนิดเต็มตัว ซึ่งก็ไม่มีแบบแผนที่ไหนว่าประชาธิปไตยเต็มตัวนั้น จะต้องเป็นไป โดยการเลือกตั้ง กระทบก็ค้นไม่เห็นว่ามีเหตุผลมีแบบแผนที่ไหนว่าประชาธิปไตยนั้นจะต้องเลือกมาโดยการราษฎร โดยวิธีนั้นโดยวิธีนี้ สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าการเลือกนั้น คือแบบของการเลือกตั้ง วิธีการของการจับกลุ่มของความคิด คือเรื่องพรรคการเมือง เรื่องอะไรต่ออะไรต่างๆ มติประชาชน มติมหาชน อะไรเหล่านี้ ซึ่งเป็นส่วนประกอบอีกหลายอย่างที่จะทำให้เกิดความเป็นประชาธิปไตยได้ ไม่ใช่แต่เพียงว่าได้เลือกเขาขึ้นมาแล้วจะต้องเป็นประชาธิปไตยเสมอไป หรือจะกำหนดโดยเท่านั้นเท่านั้นแล้ว จะเป็นประชาธิปไตย ถ้าจะเถียงกันก็มีเรื่องที่จะพูดกันอีกมากมายก่ายกองทีเดียว เพราะฉะนั้นเมื่อใดที่เลือกที่เราจะไปไม่รอดแล้วในการที่จะมีสภาเดียว เราก็มีสภาสองสภา

สภาที่ ๒ นี้ เราก็พยายามที่จะกลั่นกรองหาบุคคลที่เหมาะสมที่จะมาตั้งให้เป็นผู้คลอเคลีย หรือช่วยกำลังในทางนิติบัญญัติ ซึ่งเราก็ได้มีระเบียบ หรือมวธการคัดเลือกอยู่แล้วว่า เราจะต้องได้คนซึ่งสมควรได้รับความยกย่อง อะไรต่อ อะไรต่าง ๆ ตลอดจนรบกวนได้ฝ่ายของชุดี-พระบาทที่จะทรงพิจารณาและแต่งตั้ง อย่างนี้จึงเป็นสภา ควรทำหน้าที่บางควรทำงานบ้าง ให้สมกับประโยชน์ที่ได้รับ และที่ประชาชนเขาต้องเสียสละในการที่มานั่งเป็นวุฒิสภา นี้กระผมก็ได้สมมติตัวว่า ถ้าเราเป็นผู้ทำอะไรแล้ว มีหน้าที่จะทำอะไรแล้วก็ได้ทำอะไรแล้วก็มีแต่ชื่อว่าเป็นผู้ที่กระทำการ โดยปราศจากการยกย่องนับถือ ก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะอยู่ในฐานะเช่นนั้น เมื่อเราทำอะไรไม่ได้ น่าจะอับอายตัวเองเสียอีกว่า อยู่ในฐานะซึ่งควรทำอะไรได้แล้วไม่ได้ทำ เพราะฉะนั้นในหลักการที่ฝ่ายกรรมวิธีการได้ขอทบทุนนี้ กระผมเห็นว่ามีควมสมควรอย่างยิ่งทีเดียวที่เรา น่าจะได้พิจารณากันด้วยความรอบคอบ ด้วยความละเอียด หรือด้วยความเห็นอกเห็นใจในการที่ว่า เวลานี้ในสถานการณ์

เช่นนี้ เราจำเป็นต้องมีระบอบประชาธิปไตยในลักษณะที่ ซึ่งเหมาะสมอย่างยิ่งต่อการปกครองของไทย และก็แน่ละว่า เมื่อเรารู้ว่าเรากระทำตามสถานการณ์ที่ถูกต้อง ต่อๆ ไปถ้าหากว่าประชาชนของเราสามารถมีความรู้ความคิด เราได้ทดลองแล้วในระบบการเลือกตั้งที่ดี ในพรรคการเมืองที่ดี เขาได้ปฏิบัติหน้าที่ของเขาได้เต็มที่แล้ว กระทบจะเป็นคนหนึ่ง ซึ่งเห็นว่าสภาเดี่ยวหนักความต้อยมากเหมือนกัน เพราะว่าตัดความซักซ้าอะไรต่ออะไรต่างๆ ลงไป แต่นั่นยังไม่ไว้ใจ จึงอยู่ในฝ่ายกรรมมาธิการที่เห็นว่า ควรจะให้วุฒิสภานั้นได้ทำหน้าที่ของตนเพิ่มขึ้น คือการเสนอร่างกฎหมาย และการเสนอร่างกฎหมายนี้ ได้คิดแล้วว่า คงจะเป็นที่ไว้วางใจได้ว่า วุฒิสมาชิกนั้น ย่อมจะไม่กล้าทำอะไรโดยปราศจากความรอบคอบ เพราะว่าอย่างน้อยเกียรติของตน วุฒิของตน วัยของตนนั้น ย่อมจะช่วยให้รักษาประวัติหรือความเป็นมาในอดีตของตนนั้นให้คงไว้ แล้วก็ในขณะเดียวกัน ถ้าหากว่าทางด้านสมาชิกวุฒิสภาได้ประพฤติตนอย่างนั้นแล้ว กระทบเชื่อว่า จะเป็นการสอนและเป็น การชักนำ เป็น

ตัวอย่าง เป็นเพียงตัวอย่างที่สภาผู้แทน ซึ่งสภาผู้แทนนั้นเองก็อาจจะมีความเห็นอกเห็นใจ ขณะที่เราอย่าไปนึกสรุปเอาว่า สภาผู้แทนของเรา จะคงอยู่ในรูปแบบรูป หรือเป็นส่วนประกอบ อย่างส่วนประกอบที่แล้วมาบางครั้งบางคราว เราอาจจะเปลี่ยนแปลงไปได้ เขาอาจต้องมีความเป็นธรรมพอที่เขาจะต้องให้ความยุติธรรมต่อวุฒิสภาแน่นอน นั่นกระทบเชื่อในข้อนี้ว่า เหตุการณ์ได้เปลี่ยนแปลงมา สภาผู้แทนนั้นอย่าได้ไปนึกว่า เราเปลี่ยนแปลงอย่างนั้นแล้ว เราจะไปก้าวก้าว หรือเราจะไปลบหลู่ดูแคลนเขา แต่ว่าต่างคนต่างช่วยกันเพื่อกระทำการ อันเป็นประโยชน์ต่อชาติบ้านเมือง นี้กระทบเห็นว่า เป็นสิ่งที่ควรสนับสนุน จึงเห็นท้วงกับฝ่ายกรรมมาธิการฝ่ายข้างมาก ที่จะขอให้ ทบทวนข้อสารสำคัญในข้อนี้ แล้วก็หวังว่า ท่านสมาชิกคงจะได้เห็นในความสำคัญ หรือความทำรึนึกคิดของฝ่าย คณะกรรมาธิการ และฝ่ายสมาชิกบาง ท่านที่ได้แสดงออกมาในที่ประชุมนี้ ขอขอบคุณ.

พันตรี วิลาศ โอสถานนท์ :
กระทบเองก็เหมือนกันกับท่านสมาชิกอื่น

LIART

๑๐๐ บาทแล้วคัดเลือกคนนั้น พวกนั้น
 จึงมีเปอร์เซ็นต์ที่ไปเลือกตั้งน้อยเหลือเกิน
 แต่ถ้าหากว่าคราวหน้านี้ นะครับ เรามี
 พระราชบัญญัติเลือกตั้ง ซึ่งกระทรวง
 มหาดไทยก็ตั้ง หรือว่าท่านผู้มึ่เกียรติที่จะได้มี
 โอกาสพิจารณาในพระราชบัญญัติเลือกตั้ง
 อันนั้นให้ถ่วงให้ควรแก่ประเทศชาติของ
 เรา อย่าให้มีคนอย่างที่ท่านสมาชิกได้
 กล่าวว่ไปเลือกกรุณาเข้ามา นั้น กระทบ
 เห็นว่ากรุณานี้ก็เป็นคนที่มึ่เกียรติที่ได้รับ
 เลือกจากบ้านของเขา มา แต่ว่าถ้าหากว่า
 เราจะไปพิจารณาว่าคนอื่น ๆ ที่เป็นผู้ไป
 ลงคะแนน ออกเสียงเลือกตั้ง ไปเลือก
 เหมือนอย่างกรุณานี้ กระทบนี้ก็จะ
 รุนแรงไปสักหน่อย เพราะว่าประชาชนที่
 ไปเลือกตั้งนั้น ในเขตของท่านผู้ที่กระทบ
 ได้กล่าวนามมานี้ เขาอาจจะพอใจก็ได้
 เขาอาจจะพอใจว่าเป็นคนวิเศษ เป็นคนที่
 เป็นคนที่เหมาะสมที่จะเข้ามา ในสภา
 เพราะว่า พระราชบัญญัติเลือกตั้งไม่ได้
 ควบคุมเขาให้ได้คนที่ดีหรือ คนที่เก่งกว่า
 กรุณาเข้ามา อันนี้ละครับเป็นเหตุที่กระทบ
 กราบเรียน ท่าน ประธาน ว่าพระราช-
 บัญญัติเลือกตั้งนั้น ในสมัยหน้าคงจะดี
 แน่ และเมื่อดีแล้วเรากงจะได้สมาชิก

๒๗๗ ผู้ช่วยวุฒิสภา เป็นผู้มีความรู้ที่เข้า
 มาในสภา เมื่อได้ท่านผู้ที่เป็นประเภท
 ที่กระทบ ได้ กราบเรียนมาเข้ามาในสภา
 แล้วเรากงมาพิจารณากันถึงว่าวุฒิสภาหรือ
 สภาสูงที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่
 ด้ให้เข้ามาเป็นสมาชิก กระทบคิดว่าก
 จะไม่ได้ผู้ที่เป็นเด็กหนุ่มหรือว่าเป็นพวก
 ที่เต้น Rock and Roll ที่จะเลือกตั้งเข
 เข้ามาในสภาสูงหรือวุฒิสภานั้น กง
 ได้ท่านผู้มึ่เกียรติ กงจะได้คนที่มีความ
 ความสามารถ กงจะได้คนที่มึ่ช่วยวุฒิส
 ก็เมื่อเช่นนี้ท่านลองคิดดูเถอะ ว่าสมาชิก
 เขาได้รับเลือกตั้งจากประชาชนเข้ามา
 ก็จะต้องเป็นรุ่นน้องหรือไม่อย่างนั้นก็ได้
 เป็นครูบาอาจารย์ มาสำหรับท่านที่อยู่
 วุฒิสภาหรือสภาสูงนั้น ที่นี้กระทบ
 กราบเรียนถึงว่า ประสพการณ์ที่ได้มา
 ในสภาสูงนั้น ก็เคยเป็นประธานและ
 เคยพิจารณา ได้เคยฟัง ความคิดเห็น
 สภาสูง ในสมัยนั้น หรือว่า พฤษสภา
 สมัยนั้น หรือวุฒิสภาที่ตามที่เราจะ
 กัน กระทบขอ กราบเรียนว่าเวลา
 พระราชบัญญัติ ขึ้นมา ในสภาผู้แทน
 สมาชิกของวุฒิสภา หรือรัฐสภานั้น มี
 พากันไปนั่งฟัง อันนี้เป็นเหตุผลสำหรับ

ผู้ที่เอาใจใส่และผู้คิดว่า จะช่วยกันบำรุงบ้านเมือง ให้เป็นไปในทางที่ชอบ ที่ควรแล้ว ก็ไปนั่งฟังเขาอภิปรายกันว่าอย่างนั้น มีข้อไหนบ้างที่ถ้าหากว่าพระราชบัญญัติ อันนี้ ผ่านสภาผู้แทน ชนมาแล้ว อย่าง พุทศสภา แล้ว จะพิจารณากันว่าอย่างไร สมควรที่จะแก้ไขหรือช่วยเหลือ ในทาง คำพูดบ้าง ในทาง ขีดเขียนบ้าง อันนี้ควรจะไปอยู่ที่ไหน อันนี้ควรจะมาอยู่ที่ตรงนี้ เพราะว่าไปขัดกับมาตรา... ดังนั้นกระผมขอกราบเรียนว่าเป็นข้อเท็จจริง คือไม่มีใครที่เข้าไปนั่งในวุฒิสภาแล้วไปนั่งเล่นหัวเราะกัน ไม่มี แต่ที่สภาผู้แทน อาจจะมี เพราะว่าเขาได้ทำการเลือก ตั้ง จาก มวลชน ของเขา มา อาจจะ พูด อะไร หรือ ทำอะไร ที่เป็นสิ่งที่โลดโผนโจนทะยานได้ แต่ว่าในวุฒิสภา พุทศสภาแล้วก็มีคนที่ตั้งใจที่จะช่วยยับยั้งนกระผมขอกราบเรียน ท่าน ประธาน ว่า การยับยั้งนั้น อะไร ไม่ใช่ ว่า เขาเสนอ ร่าง พระราชบัญญัติ อะไร ชนมา หรือผ่าน สภาชนแล้ว ก็ ยับยั้ง ส่งกลับ ไปเสียหมด ทุกอัน ยับยั้ง อันนั้น นั้นเป็นเกราะ ความ ท่านวุฒิสมาชิก ท่านไม่เกราะ กันหรือ

ท่านก็พยายาม ที่จะ พิจารณา เป็น มาตรา ไปว่าร่างพระราชบัญญัติที่ผ่านสภาผู้แทน ชนมานั้น มีข้ออะไรที่เราควรจะแก้ไข หรือว่าแนะนำลงไปว่า อันนี้ควรจะ เป็น อย่างไร จะเป็น อย่างไร ก็มี การ พิจารณาหารือกัน ในวุฒิสภาเองว่า ควรจะเป็นอย่างไร ความเห็นส่วนข้างมาก ในวุฒิสภา ก็เป็น ความเห็น ที่น่าเคารพ นับถือเหมือนกัน ไม่ใช่ ว่าเราจะไปคอย ตะบ้นขัด คัดค้านเขาเก็บเอาพระราชบัญญัติของเขาส่งกลับไปทุกที ทุกครั้ง เช่นนั้น ห้ามได้ นี่เป็น ประสิทธิภาพที่ กระผมกราบเรียน ได้เคยประสพการณ์มา กับตัวเอง เพราะฉะนั้นจึงขอเรียนเพื่อ ทำความเข้าใจ กับท่าน สมาชิก ส่วนมากที่ นั่งอยู่ ที่นั่น จะมีความเห็น เหมือน อย่าง กระผมเหมือนกันว่าไม่ควรที่จะให้สมาชิก ของวุฒิสภา ไปเสนอร่าง พระราชบัญญัติ ซึ่งเป็นลู่ทาง ท่านสมาชิกบางท่านก็ได้ กล่าวแล้วที่จะสื่อไปให้เห็นว่าจะเกิดเหตุการณ์ไม่ดี หรือว่าไม่ค้ำจุนระหว่างสอง สภาชน แต่ว่ากระผม ขอกราบเรียนว่า ถึง อย่างไร ก็ตาม เมื่อ มี สภาสอง สภา ชนแล้วก็มีรัฐสภา ถ้ามีเหตุการณ์ อะไร ฉุกเฉินหรือ ว่ามีข้ออะไรที่จะต้อง ปฏิบัติ

ให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ เราก็เข้าไป
ประชุมในรัฐสภาซึ่งประชุมรวมกัน
กระผมได้สังเกตแล้วว่า ท่านสมาชิกของ
สภาผู้แทนราษฎรนั้น เมื่อได้มีการ
ประชุมรัฐสภาครั้งใดในการประชุมนั้น
เรียบร้อย และเป็นไปอย่างที่ชอบที่ควร
ทุกอย่างหมด เพราะว่าเรามีความรู้สึก
ท่านสมาชิกของสภาผู้แทนนั้น เรามี
ความรู้สึกว่าเมื่อสมาชิกของรัฐสภาคือ
สภาสูงได้เข้ามาร่วมอยู่ด้วยแล้ว เขาก็
พยายามที่จะศึกษาและพยายามที่จะฟัง
เหตุผลเหมือนกัน ไม่ใช่ว่าสร้างพระ-
ราชบัญญัติลงไปจากสภาแล้วก็จะยับยั้ง
กันเสียทุก ๆ ครั้งไปก็หาไม่ได้ และอีก
ประการหนึ่ง ประการสุดท้ายที่กระผม
จะกราบเรียนท่านประธานก็คือว่า ก็เมื่อ
เราคงตัวเป็นผู้ยับยั้ง และแก้ไขให้เหตุผล
ไม่ใช่ยับยั้งเพื่อจะส่งเขากลับคืนไปทุกอัน
เมื่อจะให้เหตุผลและแนะนำแล้ว ที่ได้
เคยประสพมานั้น ที่สถานที่ร้านขาย
อาหารของสภานั้นก็เป็นที่ชุมนุมอย่างดี
ซึ่งในสมัยนั้นกระผมก็รู้สึกที่เราเสียอย่าง
ไม่ค่อยได้เข้าไปนั่งในนั้นเท่าไร หรือ
โดยเฉพาะกระผมเองไม่เคยเข้าไปนั่งใน
นั้น เพราะว่าก็ไม่มีผู้คนเลยที่จะไป

สนทนาปราศรัยอะไรกันมากมายนัก แต่
ว่าในสมัยก่อนนั้นทั้ง ๆ ที่มีสองสภา ใน
ที่ร้านขายอาหารหรือว่าสโมสรของสภานั้น
นะเต็มไปด้วย ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเข้าไป
ไปปรึกษาหารือและก็ได้ยับยั้งกันบ้างได้
แนะนำกันบ้าง ได้ให้โอกาสที่จะมีการ
สังสรรค์กันเป็น อย่างดีถึง กระผมขอ
กราบเรียนท่านประธานในขณะนี้ด้วยว่า
ต่อไปข้างหน้าเมื่อมีสองสภาแล้วก็คงจะ
มีเหตุการณ์อย่างนั้น หรือคงจะมีสโมสรที่
คึกคัก มีท่านสมาชิกเข้าไป สนับสนุน
และฟังความคิดเห็น ซึ่งกันและกันมากขึ้น
เพราะฉะนั้น กระผมจึงยังไม่เห็น พ้องใน
การที่จะให้สมาชิกวุฒิสภาไปเสนอร่าง-
พระราชบัญญัติขึ้นมาให้ยุ่งยาก แล้วก็
จะให้เป็นการกระทบกระเทือนกันในกาล
ต่อไปข้างหน้า เมื่อมีสองสภาแล้วเป็น
อย่างยิ่ง

พลโท สุข เปรมาวิน (กรรมา-
ธิการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญ) :
ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้อภิปราย
ไปเมื่อตะกี้นี้ว่า อำนาจในการตรา
กฎหมายนั้นอยู่กับฝ่ายบริหารนั้น กระผม
ยังสงสัยอยู่ ตามความเข้าใจของกระผม
นั้นเข้าใจว่าอำนาจในการบัญญัติกฎหมาย

ในอยู่กับฝ่ายนิติบัญญัติ คือรัฐสภา ซึ่ง
 มีออกกฎหมายไปแล้ว ก็ย่อมมีอำนาจ
 จะบังคับ ทั้ง ฝ่าย บริหาร ตลอดจน ฝ่าย
 ทหารก็ ต้องปฏิบัติ ตามด้วย ส่วนวิธี
 ครที่ จะนำ กฎหมาย ให้ออกมาใช้ บังคับ
 กันนั้นก็เป็นแต่เพียงวิธีทางปฏิบัติ ซึ่ง
 วยรัฐบาล ดำเนินการ ไปเช่นนั้น เพื่อ
 ที่มีผลบังคับได้ ตามที่ ภาษา อังกฤษ
 หมายความว่า ระดับ Promulgation Promul-
 gation เป็นวิธีการอย่างหนึ่งเท่านั้นที่จะ
 กฎหมาย บังคับได้เช่นเอา ไปประกาศ
 ราชการนุเบกษา เป็นต้น นอกจากนี้
 ะผมก็เห็นพ้อง กับท่าน ในข้อหนึ่ง ที่ว่า
 าว ที่ จะ ให้ สมาชิกวุฒิสภา เสนอร่าง
 กฎหมายได้ นั้นก็มีคุณและมีโทษ ก็แน
 ่ครับ ทุกสิ่งทุกอย่างก็มีคุณและมีโทษ
 นั้น เหมือนกับไฟ ถ้าเราใช้ ให้ดีก็เป็น
 โยชน์ ถ้าเราใช้ ไม่ดีก็กลับเป็นโทษ
 ใดก็ดี การ ที่จะ ให้ สมาชิกวุฒิสภามี
 ธิ เสนอร่าง กฎหมาย ได้ นั้น ะผม
 ็นว่า จะมีแต่คุณ มากกว่า เมื่อ เปรียบ
 ียบ หักลบ ลงกัน เสียแล้ว ถ้าหากว่า
 ้มีการ ลง มติใน ขณะนี้ ะผมก็ เห็น ว่า
 ะจะเอาความคิดเห็นของทั้งสองฝ่ายมา
 าราชทูตก็จะพบเห็น ส่วนลัทธิ ออกมาใน

ทางดีมากกว่า เพราะเหตุง่าย ๆ เพราะ
 ว่า สมาชิกวุฒิสภา ก็เป็น สมาชิกรัฐสภา
 เหมือนกัน แล้วก็ตกลงกันว่าประชา-
 ธิปไตยสมบูรณ์ต้องเป็นอย่างนั้นต้องเป็น
 อย่างนั้น ความจริงนั้นประชาธิปไตย
 สมบูรณ์ ก็อาจจะมี แต่ว่าหาได้ยากใน
 โลกนี้ แม้แต่ ประเทศ อังกฤษ ซึ่งเป็น
 ประเทศ ที่ตกลงกันว่าเป็น มาตราแห่ง
 ประชาธิปไตยนั้น ก็ยังปรากฏว่าสภาสูง
 นั้นทำหน้าที่ฝ่ายตุลาการ ด้วยเหมือนกัน
 เช่นประธานสภา Lord Chancellor เขา
 ทำหน้าที่เป็นประธานศาลฎีกาด้วย และ
 สภาสูงก็ใช้อำนาจตุลาการเสียอีก เช่น
 เป็นต้น อย่างนี้แล้วเหตุไฉนเราจึงจะ
 ไม่ให้ สมาชิกวุฒิสภา นั้นมีสิทธิ เท่าเทียม
 กับ สมาชิกสภาล่าง ได้ด้วยเหมือนกัน
 เพราะว่าหน้าที่ของ สมาชิกวุฒิสภา นั้นมี
 ไซ่เพียงแต่ยับยั้งเท่านั้น ท่านทั้งหลาย
 ย่อมทราบดี อยู่แล้วว่า วุฒิสภานั้นมีหน้าที่
 หลาย ประการ ด้วยกัน ประสพการณ์ที่
 ปรากฏมาแล้ว แม้แต่ในสภา ร่าง รัฐ-
 ธรรมนูญนี้เองก็ได้ ปรากฏว่ามี ท่านผู้
 เกียรติได้ เสนอร่าง พระราชบัญญัติ เข้าสู่
 สภาน และ ได้ผ่าน ไปแล้ว และได้ ใช้
 บังคับ เป็นผลตมาจน บัจจุบันนี้ หลายฉบับ

แล้ว และเข้าใจว่าท่านก็ต้องจะมีตัวความคิด เห็นอันดี ที่จริงนำมาเสนอ สภาต่อไปอีก แม้ว่าจะมีสภาเดี่ยวก็ตาม ก็เป็น บทพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า การที่ให้สมาชิก วุฒิสภามีสิทธิ ในการที่จะเสนอ ร่างพระ- ราชบัญญัติ ออกความคิดเห็นต่าง ๆ ได้ นั้น เป็นการช่วยกันจรรโลงประเทศให้ ไปสู่ความเจริญ รุ่งเรือง ในอนาคตต่อไป กระผมเห็นว่าถ้าเอามาซึ่งตราชู้แล้ว โทษ กับคุณนั้น มีคุณมากกว่า เพราะฉะนั้น กระผมเห็นว่าถ้าจะลงมติกันทีเดียว ภาย หลังที่ได้ฟัง การอภิปราย กันมาสาม วาระ แล้วนี้ กระผมเห็นว่าควร ที่จะให้ สหิธิ เพิ่มเติมแก่วุฒิสมาชิกให้ มีสิทธิที่จะเสนอ ร่างกฎหมายด้วย เพราะว่ามีคุณมากกว่า โทษ

พลโท บุญเรือน บัวจรุณ (กรรมวิธีการ พิจารณาร่างรัฐธรรม- นูญ) : กระผมคนหนึ่ง ที่อยู่ในสมาชิก ส่วน น้อย ที่ ไม่เห็น ด้วย กับ การ ที่ จะ ให้ สมาชิกวุฒิสภา เสนอร่าง พระราช บัญญัติ ได้ ความจริง เหตุผลที่กระผมมีนี้กับพวก ท่าน สมาชิกผู้มีเกียรติ ทั้งหลาย ก็ได้ อภิ- ปรายกัน ไปเกือบหมดแล้ว นอกจากนั้น กระผมเอง ก็ได้ฟัง ความคิดเห็น ของฝ่าย

ที่ท่านเสนอ ให้สมาชิก วุฒิสภา เสนอร่าง พระราช บัญญัติ ได้แล้ว ด้วย รู้สึกว่า ความเข้าใจ เหมือนกัน แต่ว่ามีอีกข้อ หนึ่งที่เรายังไม่ได้พิจารณา กันโดยละเอียด ถ้วน ความจริงก็ได้พูดกัน ไปเล็กน้อย แต่ ว่า เนื่อง ด้วย ว่า ยัง พูด ไม่ตรง จุดนี้ กระผม ก็อยาก จะ ขอ กราบ เรียน ให้ ทำ สมาชิก ได้ กรุณา พิจารณา เพิ่มเติมอีก เล็ก น้อย การที่เสนอ ให้สมาชิกวุฒิสภา เสนอ ร่าง พระราช บัญญัติ ได้ นี้ เท่ากับ เป็น การเปลี่ยนแปลง หลักการ ของเรา มีสภา สองสภา การมีสภาสองสภานั้น เรา จะพูดได้ว่า เท่ากับว่า สภานิติบัญญัติ ประกอบด้วย ส่วน ประกอบสองส่วนที่ ไม่ เหมือนกัน คือว่า ส่วนหนึ่ง มีหน้าที่ ใน การเสนอร่างกฎหมายหรืออนุมัติตามแ กครณิ แต่อีกส่วนหนึ่ง นมีหน้าที่ ใน การ ถอนการ ยับยั้ง อันนี้เป็นหลักการที่ อย่างหนึ่ง คือกฎหมายที่จะผ่าน ไป จะต้องผ่าน ส่วน ประกอบ ทั้งสอง ส่วน โดยครบถ้วน ถึงจะผ่าน ไปได้ อันนี้ ความดีอะไร ความดีก็คือว่า วุฒิสภา เป็นเครื่อง ค้ำครอง ประ ชาชน ได้ อย่าง หนึ่ง ในฐานะที่ว่ากัน การถ่วงแก ไทย สมาชิกสภาผู้แทน เนื่องด้วยเหตุนี้เอง

จึงเป็น ผลจากการ ที่เพียง หนึ่ง เพราะ
คณะกรรม ซึ่งสงสัยว่าถ้าหากว่าเราล้ม
หลักการ อันนี้ เสียแล้วละก็ ปลุกยให้
สมาชิกวุฒิสภา เสนอร่าง พระราช บัญญัติ
กัน ธรรมดาต้องขอยกย หน้อย คือว่า
สักว่าจะหาคำพูดไม่ได้ จะเป็นการที่
ผิดอย่างหนึ่ง ซึ่งธรรมดาคิดว่าอันนี้เรา
ควรจะพิจารณาให้ถ่องแทียงช่นกว่านอก
กนหน้อย

พลเอก ประภาส จารุเสถียร
กรรมการ พิจารณาร่าง รัฐธรรมนูญ-
) : จากกรร ที่ได้มีการ อภิปรายกัน
ในการที่ คณะกรรมการ ขอเสนอให้
กร ทบทวน มติใหม่ อีกครั้ง หนึ่ง นั้น
ขณะที่คณะเป็นคณหนึ่งในการรมา-
การ ส่วนมาก ที่มีความเห็น ว่า สมควร
ให้วุฒิสมาชิก ได้มีสิทธิ เสนอร่าง
มายได้ นั้น ได้ฟังการอภิปรายของ
สมาชิก หลายท่านที่ได้กล่าวมาแล้ว
ข้อความ อยู่สองคำ ที่ได้พูด กันแล้ว
ไม่กระ จ้างแจ้ง ซึ่งธรรมดาคิดว่า
จะ เสนอต่อที่ ประชุม นี้ได้ ช่วยกัน
มาให้ กระจ้างแจ้ง อีกครั้ง หนึ่ง โดย
แจ้งของ คณะ ว่า โดยมีท่าน
อธิการ ฮาวโสผู้ มีเกียรติ ซึ่งคณะ

เคารพ นับถือ ท่านหนึ่ง ได้กล่าว ถึงคำว่า
“เสถียรภาพ และ เจตนา รมณ์” ใน คำว่า
“เจตนา รมณ์” นั้น ท่านว่า เจตนา รมณ์
ที่เขา ตั้ง วุฒิสมาชิก ขึ้นมา นั้นก็เพื่อ
ประสงค์ที่จะให้เป็นผู้ที่มีหน้าที่กลั่นกรอง
และยับยั้งกฎหมาย ของสมาชิกสภาผู้แทน
เท่านั้น หาได้มีเจตนา ในการ ที่จะให้
วุฒิสมาชิก ได้มีโอกาส เสนอร่างกฎหมาย
ด้วยไม่ ในข้อนี้ คณะขอสนับสนุนท่าน
คณะที่ รัฐศาสตร์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหา-
วิทยาลัยที่ได้กล่าว เมื่อก่อนว่า พวกเรา
ยังมีภาพ หลอน ที่ติดมาจาก อดีต คือ
รัฐธรรมนูญ ฉบับเก่า ๆ อยู่ในใจว่า
วุฒิสมาชิก นั้นมีอำนาจ หน้าที่ แต่เพียง
ยับยั้งร่าง กฎหมาย เท่านั้น หน้าที่
เสนอร่างกฎหมายไม่ แต่ว่าการที่เรา
พิจารณาในการร่าง กฎหมายในสภาร่าง-
รัฐธรรมนูญ นั้นเราต้องการ ที่จะร่าง
รัฐธรรมนูญ ที่ดีที่ เหมาะสมแก่ประเทศ-
ชาติของเรา ที่จะ ดำเนินการ ต่อ ไป ใน
อนาคต เพราะ ฉะนั้นเจตนา รมณ์ เรา
อาจจะเพิ่มเติมอะไรที่เป็นของดีขึ้นมาอีก
ก็ได้ แล้วจึงขอของดีนั้นมาใช้ว่าเป็นของดี
ที่คิดค้นขึ้นมาใหม่ โดยไม่มีหลักฐานหรือ
ปรากฏการณ์ที่ได้เห็นแล้วว่าเป็นของดีที่

เป็นคุณซึ่ง กระทบขอเพิ่มเติมในที่นี้ ก็
ก็ว่าก็มีหลายท่าน ที่ว่าวุฒิสมาชิกได้มีคำ
จำกัดความเพียงเท่านั้นแล้ว แต่กระทบ
ขอยกตัวอย่างเพิ่มเติมง่าย ๆ เช่นว่าเรา
มีเป็นพวก เป็นสิ่งที่เขาใช้ไว้สำหรับป้องกัน
กันตัวหรือยิงกัน แต่ถ้าว่าเป้าหมายนั้น
เข้ามาในระยะที่จะใช้ยิงได้ อิงสัตว์เอา
มากินเป็นอาหารได้เช่นนั้น ท่านจะเว้น
การยิงด้วยปืนพกเพื่อเอาอาหารนั้นมากิน
เสีย หรือ วุฒิสมาชิกก็เหมือนปืนพก
กระบอกนั้นเหมือนกัน กระทบจึงเห็นว่า
วุฒิสมาชิกนั้นมีความสามารถ ที่ในการ
จะผลิตกฎหมายได้แล้ว ก็เห็นสมควร
จะให้เขาเป็นผู้ที่มีหน้าที่ผลิตกฎหมาย
นี้ และนอกจากนั้นไปอีก สมาชิกที่มา
จากสภาผู้แทนนั้น ย่อมเป็นผู้ที่ได้รับการ
ออกตงมา เขาย่อม มีอาณัติผูกพันกับ
ราษฎรที่เขาเลือกตงมา ในการที่เขาคิด
เสนอร่างกฎหมายอะไรมา เขาก็ต้อง
คิดถึงข้อผูกพันต่อราษฎร หรือประชาชน
เป็นเจ้าของเลือกเขาขึ้นมา สิ่งใดที่เขา
เสนอมาถ้าขัดประโยชน์กับประชาชน
นั้นแม้จะเป็น ประโยชน์ ต่อประเทศชาติ
ก็มากมายเพียงใด เขาก็ไม่สามารถ
เสนอได้ เช่นเดียวกัน ในทางด้าน

รัฐบาล รัฐบาลย่อมจะออกกฎหมายเพื่อ
ที่จะได้ประโยชน์ในการบริหาร เพื่อจะ
ให้สะดวก ต่อการบริหาร อยู่สม่ำเสมอไป
โดยตลอด แต่ถ้าหากว่ากฎหมายนั้นละ
สิทธิประชาชนเข้า เขาก็ไม่ได้หวังใ
อะไร ก็ไปคิดแต่ในแง่ที่จะให้สะดวก
ต่อ การ บริหาร เท่านั้น เพราะ ฉะนั้น
กฎหมายที่เสนอมายโดย สมาชิกสภาผู้แทน
ก็ดี หรือเสนอ โดยรัฐบาลก็ดี ย่อมมี
น้ำหนักถ่วงดุลไปข้างใดข้างหนึ่งดังที่ได้
กล่าวมาแล้ว แต่วุฒิสมาชิกนั้นเป็น
สมาชิกที่แต่งตั้งโดย พระมหากษัตริย์และ
เป็นผู้ที่มี วัชวุฒิ และ คุณวุฒิ เขาย่อมจะ
เสนอร่างกฎหมายโดยไม่มีข้อผูกพันอะไร
เป็นกฎหมาย ที่เกิดขึ้นโดยบริสุทธิ์ใจเพื่อ
ประโยชน์ของประเทศชาติ กระทบเห็น
ดังนั้น จึงเห็น สมควร ว่าวุฒิสมาชิกนั้น
สมควรที่จะ ได้มี สิทธิ ในการ เสนอร่าง
กฎหมายที่เป็น ประโยชน์ ต่อประเทศชาติ
หากว่าที่จะจำกัดและปิดโอกาสเขาเสียไม่
ขอขอบคุณ

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ :
เมื่อ ไม่มีท่าน ผู้ใดอภิปรายต่อ ไปแล้ว
ข้าพเจ้าขอมติต่อที่ประชุมนี้ว่า ผู้ใดเห็น
ว่า สมาชิกแห่งสภาที่ประกอบด้วยสมาชิก

๓๗๐

ที่พระมหากษัตริย์ทรงตั้ง คณะ มีสิทธิ
เสนอร่างพระราชบัญญัติได้ด้วย โปรต
ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๙ คน)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ :
ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรตยกมือขึ้น
(มีสมาชิกยกมือ ๓๗ คน)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ :
เพราะฉะนั้นมติของที่ประชุมนี้ ให้
สมาชิกแห่งสภาที่ประกอบด้วย สมาชิกที่
พระมหากษัตริย์ทรงตั้ง มีสิทธิเสนอร่าง
พระราชบัญญัติได้ด้วย
สำหรับการประชุมในวันนี้หมด
ระเบียบวาระแล้ว ข้าพเจ้าขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๑.๔๐ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ว. ถนอมกุลบุตร	อุดม พลอยสังวาลย์	ผู้จกรายงาน
ป. จันทราภา	ธนู บุญยวงศ์	..
ก. อุทยานิน	โสมเนลา ลีพลากร	..
จรรยา เฉลิมเกียรติ	ฉันทนา ชานบ้อม	..
เจริญ บัณฑิตโร	สุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ	..
เล็ก จุณณานนท์	จรัสกร ใจอ่อนนุ่ม	..
วุฒิสักดิ์เนตินาท	สินธุ์ชัย ชือสัตย์ศักดิ์	..
	อุทัย บุญยะหงษ์	..
	เปรมจิต บุญยะกาญจน	..
	สมศรี ใจอ่อนนุ่ม	..

ตรวจแล้ว วันที่ ๑/ต.ค./๒๕๑๐

สุจินต์ จิตรสถิต

หัวหน้าแผนกรายงานการประชุม

LIART

Legislative Institutional Repository of Thailand

ประหยัด แต่งอินทวัฒน์
หัวหน้ากองการประชุม

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
รองเลขาธิการสภา ฯ

ประเสริฐ ปัทมสุคนธ์
เลขาธิการสภา ฯ

พลเอก หลวงสุทธีสารธนากร
ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ